ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

14. årg. **5**

SEPT.-OKT. 1972

LØSSALG: incl. moms kr. 5,75

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne.

SUFOI ledes af

Forretningsudvalget samt
Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunner Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Walkie-Talkie central og alarmeringstjeneste: Xavier P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. 67 08 93.

Udvalgsmedlem: Erik Benny Johansen, Bækgården 16, 2620 Albertslund, tlf. (01) 64 16 01.

Udvalgsmedlem: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 35,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. 11 77 25.

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkring 1. dec.

LITO Tlf. 21 18 15 Svendborg

REPRÆSENTANTSKABET – UFO-NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, (adresse: se u. forretn. udvalg)

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Bodil Kromann, Hattemagerstien 32, 2300 København S., tlf. (01) 55 92 88.

SUFOI's REGNSKABSKONTOR: (giro 11 77 25) Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34,

SUFOI's EKSPEDITION: Erik Benny Johansen, Bækgården 16, 2620 Albertslund, tlf. (01) 64 16 01.

SUFOI's RAPPORTCENTRAL: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOI's UDKLIPSCENTRAL – Repræsentant for Lolland-Falster: Ole Henningsen, Duegård, Volshave, 4920 Søllested.

INFORMATIONSAFDELINGEN: Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. (01) 67 08 93.

SUFOI's Foredragsafdeling – Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Repræsentant for Sjælland: Finn Nielsen, Absalonsvænget 1, Ramsømagle, 4621 Gadstrup, tlf. (03) 39 04 51.

Repræsentant for Fyn: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentant for Midtjylland (8000-området): Ole J. Knudsen, Høegh Guldbergsgade 51, 8000 Århus C, tlf. (06) 13 20 54.

Repræsentant for Nordjylland: Kai E. Møller, Frederiksvej 14, 1. sal, 7900 Nykøbing M.

Repræsentant for Norge: Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N – 5030 Landås, tlf. (05) 28 01 26. Foreningen UFO-Bergen Rapportcentral, telf. 28 01 26.

INDEHOLDER bl. a.

Dr. J. Allen Hynek - et portræt

UFO-sagen har haft mange hovedpersoner gennem årene. Få af disse har vel været så centralt placeret og omstridt som netop astronomen, dr. J. Allen Hynek, leder af den astronomiske afdeling ved Northwestern University. Gennem mange år konsulent for det amerikanske luftvåben i UFO-spørgsmål.

Når jeg har valgt at forsøge at tegne et billede af denne mand, skyldes det først og fremmest det misbrug, mange ufologer desværre gør sig skyldige i, når de citerer og anvender Hyneks udtalelser om UFO-fænomenet. Desuden finder jeg det uretfærdigt stadig at hænge ham ud for hans tidligste holdning til hele sagen uden at undersøge baggrunden nærmere. Må jeg her med det samme gøre den indrømmelse, at jeg selv har deltaget i fordømmelsen af Hynek, hvorfor dette portræt af ham fra min side kan opfattes som en slags afbigt for min tidligere ret så subjektive bedømmelse.

Dr. J. A. Hynek er astronom og, så vidt jeg ved, også astrofysiker. Hans faglige kvalifikationer er uangribelige, og der er ingen grund til at antage, at han ikke skulle være en alvorlig og seriøs videnskabsmand. I USA er han højt estimeret, og hans placering som leder af en astronomisk afdeling underbygger dette.

Dr. Hynek blev på et tidligt tidspunkt (omkring 1948) knyttet til ATIC (Air Technical Intelligence Center) som konsulent. Hans konsulentbistand var i starten udelukkende at frasortere alle de oplysninger, der drejede sig om himmellegemer. Første gang vi hører om ham, er i forbindelse med „Project Sign", som blev opløst den 27. december 1949.

I de følgende år møder vi ofte Hyneks navn i forbindelse med luftvåbnets bagatelliseringspolitik af UFO-fænomenet. Hynek tillægges mange negative bemærkninger, og mest kendt fra denne periode er nok hans sumpgasteori og hypotesen om de elektriske udladninger (Koronafænomenet). (Det er i højere grad Philip J. Klass, medarbejder ved Aviation Week, der har villet forklare UFO-rapporter ved de med korona-udladninger beslægtede plasma-fænomener. Jfr. McDonald-bogen side 24 ff. red.) Ved en overfladisk betragtning er der ingen tvivl om, at der her tegnes et billede af Hynek som UFO-sagens fjende nr. 1, videnskabsmanden, der af al magt vil problemet til livs.

Det er dog et spørgsmål, om skylden er Hyneks. Efter at jeg har haft lejlighed til nærmere at studere Hyneks medvirken i en række sager og set fotokopier af hans rapporter til ATIC og bl. a. major Hector Quintanilla, USAF Aerial Phenomena Branch (og i nogle år leder af Project Blue Book, red.), ser billedet noget anderledes ud. Hyneks rapporter er ikke nær så negative som de mange officielle udtalelser lader formode. Pressemeddelelser og interviews med USAF-talsmænd bygger godt nok ofte på Hyneks rapporter, men ikke sjældent sker det på en så-

dan måde, at konklusionerne fordrejes på utilladelig vis.

Ja, det lyder jo meget godt, vil mange sige, men hvorfor protesterede han så ikke? Hvorfor holdt han ikke op med at virke som konsulent; han må jo tidligt have kunnet gennemskue USAFs UFO-politik?

Jeg vil gerne medgive, at det kan se mærkeligt ud og på os danskere virke helt uforståeligt; men forholdene er langt mere komplicerede, end de ser ud til. Her i Danmark er der næsten tradition for at anskueliggøre tingene ud fra vores egen holdning og med baggrund i danske forhold. Dette er i mine øjne ikke blot utilladeligt, men ofte farligt. Vil man analysere Dr. Hyneks optræden og rolle i UFO-sagen, må det ske på baggrund af kendskab til forholdene i USA.

På mange områder er forholdene i USA helt anderledes end i Europa (det gælder i hvert fald Danmark). Amerikanske universiteter og forskningscentre har altid haft en meget snæver tilknytning til det amerikanske forsvar. Det er således ganske almindeligt, at amerikanske videnskabsmænd optræder som konsulenter for militære projekter. Dr. Hyneks rolle som konsulent for USAF er altså ikke noget enestående. Hynek er sandsynligvis blevet udpeget til dette job af sit universitet, snarere end at han skulle have meldt sig frivilligt til jobbet.

Om dette siger Hynek selv, (under den høring han var indkaldt til i forbindelse med Condon-kommissionens arbejde): „at han var den nærmeste, idet universitetet i Ohio, hvor han var leder af McMillin observatoriet, kun lå 60 miles fra ATIC på Wright Patterson Air Force Base i Dayton.

Under samme høring er det, han oplyser: ... „at luftvåbnets måde at behandle problemet på næppe kan kaldes videnskabelig. Undersøgelserne var dækket bag en slags „jerntæppe", hvor det var de militære instanser, som formede politikken og ikke de tilknyttede videnskabelige konsulenter." – Som eksempel på, hvordan man arbejdede, nævner han, at hvis han i en rapport skrev „muligvis luftfartøj" eller „muligvis ballon", så kom der i den endelige rapport til at stå „luftfartøj" og „ballon". Alt, hvad man ikke kunne forstå og forklare, blev henført til begrebet „forrykt".

Hynek oplyser samtidig, at når han trods dette fortsatte som konsulent, så var det først og fremmest for fortsat at have mulighed for at få alle informationer i sagen og fordi han håbede, at der før eller senere ville komme noget positivt, fornuftigt ud af det.

Personlig tror jeg dog også, at hans universitetsstilling spiller en rolle.

Efter afslutningen af den anden verdenskrig og faktisk i alle årene op til 1960 var alle forhold, som vedrørte det amerikanske forsvar, ømtålelige emner. Frygten for Sovjet skærpede vilkårene, og ikke mindst luftforsvaret var tvunget til ekstraordinær årvågenhed. UFO'er blev henført til USAF ansvarsområde, hvilket må anses for naturligt.

I de første år vidste man givet meget lidt om sagen, og det var helt naturligt, at man knyttede et antal konsulenter til de forskellige projekter for at finde en naturlig forklaring på fænomenet. Dr. Hynek ville have været en dårlig videnskabsmand, hvis han ikke havde fulgt de for ham velkendte og af alle accepterede analysemetoder. Der er derfor heller ikke noget opsigtsvækkende i, at han opstiller forskellige hypoteser i et forsøg på at finde en forklaring på fænomenerne.

Der er således en undskyldning for Hyneks holdning og handlemåde i de første år. Der er for mig ingen tvivl om, at Hynek på et tidligt tidspunkt blev klar over, at luftvåbnets holdning blev mere og mere krampagtig og tendentiøs. Hans rapporter fra denne periode bærer også præg af forsigtighed i konklusionerne. Hynek har flere gange gjort indsigelse mod de officielle udlægninger af hans konklusioner, men uden resultat. I den forbindelse er det nok værd at nævne, at de forskellige projekter i perioden 1947–1963 alle opererer med et statistisk materiale, hvor antallet af „uidentificerede objekter" varierer fra 20–27 pct. – et bemærkelsesværdigt højt tal, når man tager i betragtning, at der har været eksperter med i undersøgelserne, og at alle rapporter med utilstrækkelige oplysninger er holdt i en selvstændig gruppe.

Jeg ved nok, at nogen er af den opfattelse, at Hynek burde have taget konsekvensen og nedlagt hvervet som konsulent. Her må man imidlertid huske på, at hans hverv som konsulent var nøje knyttet til hans stilling ved universitetet. Sammenholder man dette med den kendsgerning, at meget få videnskabsmænd på det tidspunkt tog sagen alvorligt, kan man bedre forstå Hyneks holdning. Han var ganske enkelt tvunget til at indtage en passiv holdning, hvis han ønskede at bevare sin prestige og sin stilling. Det er så nemt at forlange, at andre skal optræde som missionærer, men spørgsmålet er, om man kan tillade sig at stille slige krav. Ville UFOloger i Danmark have holdt Hynek skadesløs, hvis han havde valgt missionærens rolle og mistet sin stilling? Jeg tvivler stærkt.

I midten af tresserne skete der gradvis en holdningsændring. USAF og de skiftende kommissioner havde overspillet latterliggørelsespolitikken så meget, at fremtrædende privatpersoner og pressen fandt situationen uholdbar. Man rejste tvivl om de metoder. USAF gjorde brug af, og derved skabtes en anden baggrund for Hynek og ligesindede kolleger.

I tiden før nedsættelsen af Condon-komiteen ser vi således Hynek træde frem med en langt mere kritisk holdning til USAFs undersøgelsesmetoder og almene policy på UFO-området. Det er på samme tid, vi bl. a. ser professor James E. McDonald træde offentligt frem med en skarp kritik af den måde, UFO-sagen er blevet behandlet på.

Allerede inden Condon-komiteen er færdig med sine undersøgelser, ser man Hynek sammen med James McDonald deltage i en kritik af den måde, Condon og hans team arbejder og behandler sagen på.

Hynek tilkendegiver således officielt sin utilfredshed med den måde, hvorpå man har udvalgt det rapportmateriale, som kommissionen ønsker at undersøge. I den forbindelse gør Hynek bl. a. opmærksom på, at han bl. a. har kendskab til 1200 bemærkelsesværdige rapporter, som er bedre egnede for undersøgelse end de af kommissionen udvalgte.

På et symposium afholdt for „The House Committee on Space and Astronautics" for at henlede den amerikanske kongres' opmærksomhed på, at en række fremtrædende amerikanske videnskabsmænd (blandt disse J. A. Hynek) fandt, at fænomenet fortjente større opmærksomhed end tidligere, udtalte Hynek bl. a.:

„Sagen har som helhed været dømt på forhånd. Yderligere studier bør finde sted på højt videnskabeligt niveau og under medvirken af ansete videnskabsmænd fra hele verden. Sagen bør henlægges under de „Forenede Nationer"."

Det er altså tilsyneladende en helt anden Hynek, vi møder i slutningen af tresserne. Det bør dog nævnes, at Hynek allerede i 1963 offentligt tilkendegav en ændret holdning til sagen. Således skriver han i april 1963 i YALE Scientific Magazine:

„Det er bemærkelsesværdigt, at de observatører, der har afgivet rapporter om UFO'er, ligger på et intelligensplan, der er decideret over middel – i visse tilfælde langt over middel. De typiske vidner er ærlige og pålidelige mennesker."

Senere hævder han, at

„det kun er et ringe antal af rapporterne, der kommer fra sekteriske mennesker, for hvem tallerkenerne er en slags åndeligt fænomen."

Dette er faktisk en enestående udtalelse og indirekte en advarsel til USAF om ikke at vove sig for langt ud i benægtelsespolitikken. Jeg beder alle huske, at denne holdningsændring hos Hynek fandt sted på et tidspunkt, hvor UFO-sagen i Danmark kun var få år gammel.

Betyder alt dette, at Dr. J. A. Hynek er „UFOlog" i vor betydning? Nej, det gør det ikke. Hynek vil stadig være kritisk i sin holdning til alle rapporter, men han vil fremover være at finde i den kreds af videnskabsmænd, som forlanger alvorlig og seriøs behandling af fænomenet.

Med denne karakteristik har jeg villet tegne et billede af en mand og hans vanskelige situation. Jeg beder alle fremover huske dette, når Dr. J. Allen Hynek fremover optræder på UFO-fronten. *Frank Pedersen.*

Däniken i Danmark

Det var med forventning, at man modtog meddelelsen om Erich von Dänikens besøg i Danmark. Han er jo en meget omdiskuteret personlighed, som det ville være spændende at stifte nærmere bekendtskab med.

Mandag eftermiddag den 11. september var der indbudt til pressekonference på Hotel Richmond i København, hvor Erich von Däniken blev præsenteret for den indbudte presse. Der var mødt repræsentanter fra en del danske dagblade, et enkelt svensk dagblad samt Ritzaus Bureau og Danmarks Radio.

Mødet blev afviklet under afslappede former og en mængde emner blev berørt.

Da Erich von Dänikens bøger „Fortids Gåder – Fremtids Virkelighed", „Tilbage til stjernerne", samt bogen „Var guderne astronauter?" sikkert er de fleste læsere bekendt, er der ingen grund til at gengive de ting fra pressekonferencen, som er uddybet i disse værker.

Derimod kan der være grund til at beskæftige sig med Erich von Dänikens indstilling til spørgsmålet UFO'er i vor tid. Direkte adspurgt om hans mening herom, gav han udtryk for, at der ikke kunne herske tvivl om, at disse fænomener eksisterede, i betragtning af det foreliggende store rapportmateriale.. Mange UFO-organisationer er af den opfattelse, at UFO'erne er ikke-jordiske rumfartøjer. Denne opfattelse delte von Däniken imidlertid ikke. UFO'erne kunne efter hans opfattelse muligvis være endnu ikke kendte fysiske fænomener. Dog arbejder han i øjeblikket med en teori gående ud på, at UFO'erne kan være en form for tidsmaskiner, dvs. fartøjer, som stammer fra en anden tidsepoke, f. eks. vor for- eller fremtid, men som kan bevæge sig ind i vor tid. Endvidere var han af den opfattelse, at hvis der var tale om fremmede rumskibe, burde piloterne forlængst have været landet for en nærmere kontakt med Jordens befolkning. Dette mente han ikke havde været tilfældet endnu i vor tid.

En af de ting, som blev vist i den første von Däniken-film, og som vi var mest interesserede i at få yderligere oplysninger om, var en klippetegning stammende fra byen Fergana i Uzbekistan. Denne tegning viste et væsen i rumdragt stående ved et objekt, der havde en umiskendelig lighed med nogle at de ting, vi ser på vore dages UFO-fotos. Selve tegningen, som von Däniken er blevet gjort opmærksom på af den russiske forsker dr. Zaitsev, håber vi at kunne bringe tilligemed yderligere oplysninger i et senere nummer af bladet.

I øvrigt kunne Erich von Däniken oplyse, at han i øjeblikket fører forhandlinger med et tysk filmselskab om optagelserne til en ny film, som vil beskæftige sig med de nyeste „emner", bl. a. de sensationelle tunneler i Equador. Når denne film kommer frem, vil det efter hans mening skabe voldsomt røre

om disse fantastiske fund, som hidtil har været ukendte for offentligheden.

Fortids Gåder – Fremtids Virkelighed, bind II, udkom samtidig med Erich von Dänikens besøg i Danmark. Den tyske originaludgave var udkommet kun 10 dage tidligere, og den danske udgave er da også den første oversættelse på markedet. Indtil nu er von Dänikens bøger udkommet i 32 lande. Det er hans agt at skrive endnu en bog, som dog i modsætning til de tidligere udkomne, som beskæftiger sig med en mængde ting, kun skal omhandle et enkelt emne, som til gengæld vil blive grundigt behandlet. *Ole Henningsen.*

Undersøgelse af formodet UFO-foto

I det amerikanske tidsskrift „Popular Photography", marts 1968,[1]) fortæller Dr. J. Allen Hynek i en artikel om, hvilke ting man skal tage sig i agt for, hvis man skulle være så heldig at komme på skudhold af et UFO med et fotoapparat.

I samme artikel fortæller han, at han gennem 20 år har set efter UFO'er uden at have fået øje på nogle, samt at han i sin mappe har et 3-D-kamera (et stereo-fotoapparat med to linser), så han er parat, hvis en lejlighed skulle vise sig.

Et 3-D-foto af et UFO, vel at mærke et foto med referencepunkter som træer, huse o. lign., vil være et meget stærkt indicium i UFO-debatten.

Herhjemme har vi gennem mange år kendt til et 3-D-foto af en raketaffyring i USA. I billedets øverste højre hjørne forekommer en skarpt afgrænset mørk aftegning, som af et eller andet objekt i nærheden af raketten. Som det kan ses på fotoet, er der også et par andre mørke, men ikke så markante, aftegninger.

Dette 3-D-foto var en del elever på et UFOlogi aftenskolehold i Nakskov interesseret i at søge nærmere oplysninger om. Vi startede med at kontakte medlemmer af SUFOI, som havde været med i arbejdet næsten siden starten og som måtte formodes at sidde inde med nærmere oplysninger om billedets oprindelse herhjemme.

Gunner Weichardt fra SUFOI's Regnskabskontor fortæller herom:[2]) „Da jeg i 1959 i en fotoforretning i Torvegade i København i et udstillingsvindue fik øje på en reklame for „Moon Rockets", gik jeg ind for at se nærmere efter. I View-master-betragteren så jeg nærmere på billederne, og min interesse samledes om et foto af en raketaffyring, hvor der i billedet øverste højre hjørne var en mørk aftegning. Jeg købte billedhjulet og studerede det omtalte billede nærmere hjemme. Derefter fik Ensio Slej, der gennem mange år lede SUFOI's Fotoafdeling, billedet til undersøgelse.

Slej meddelte efter undersøgelsen, at sådanne billeder skulle tages med et vist forbehold, da de jo var kopieret et utal af gange, men hvis aftegningen også fandtes på de originale optagelser, kunne der muligvis være tale om et UFO. Indtørrede vanddråber og lignende fejlmuligheder var helt udelukket.

Men en nærmere omtale af billedets art vil nok være påkrævet. Det drejer sig om et view-master-billede (et 3-D-foto, et tre-di-

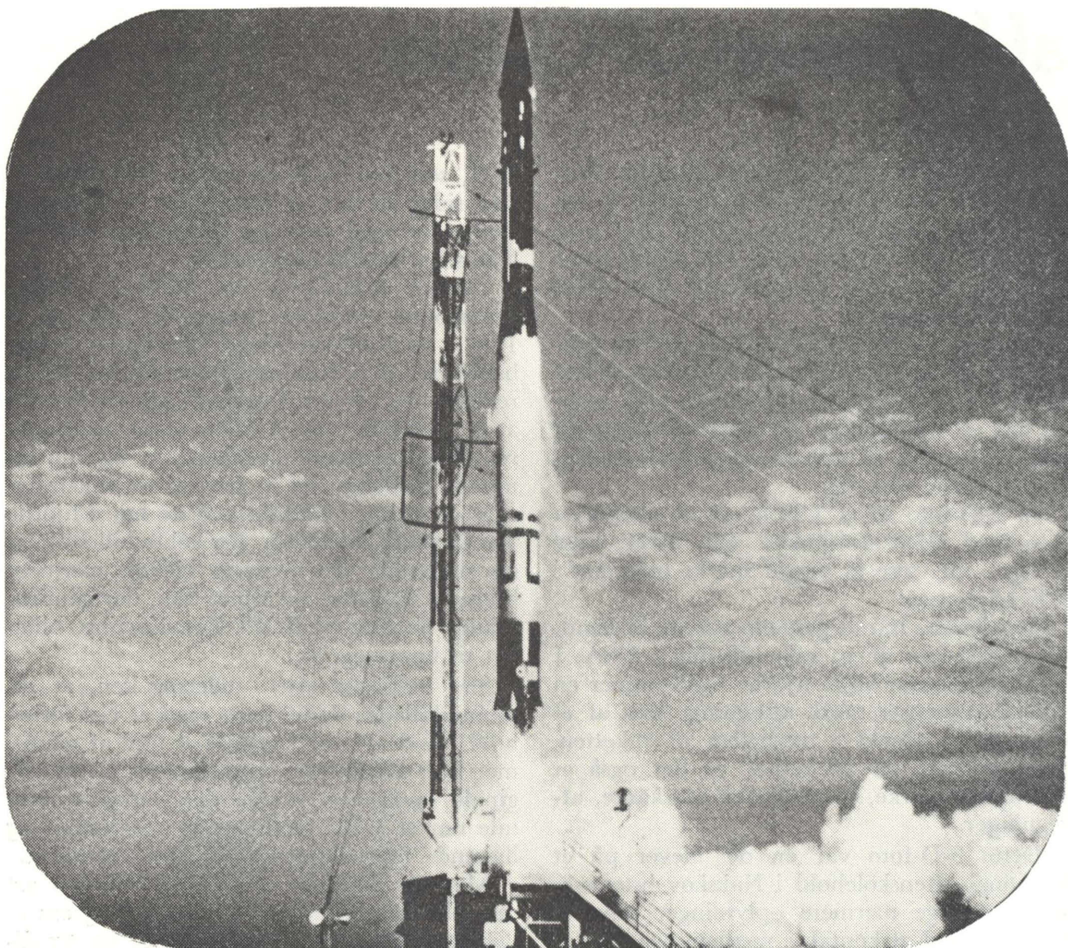
mensionelt foto, et stereo-foto, som betegnelsen også kan være). Et sådant billede optages med et fotoapparat, der har to linser (objektiver). Disse linser er placeret i samme afstand fra hinanden som menneskets øjne.

Når man fotograferer med et sådant fotoapparat, vil man få *optaget to billeder samtidig*. Det er også tilfældet med billedet af den her omtalte raketaffyring.

Når man skal se sådanne fotografier (normalt i vore dage i form af lysbilleder), anvendes en speciel betragter, hvor billederne placeres, så man ser begge lysbilleder samtidig – et med hvert øje. Ved at hvert øje ser sit eget specielle billede føjes en tredie dimension til et almindeligt billedes to dimensioner, hvorved man opnår en meget udpræget rumvirkning i billedet. Dette forhold bevirker normalt, at det vil være uhyre meget nemmere at bestemme afstanden til de på et sådant foto afbildede genstande.

Sådanne 3-D-fotos til almindeligt salg i fotoforretninger m. v. er normalt monteret i et billedhjul – et såkaldt view-master-hjul, der indeholder 7 forskellige billeder.

Det omhandlede foto er nr. 7 i et view-

Meget kraftig udsnitsforstørrelse af den „mistænkte" aftegning.

master-hjul nr. B 6551 med titlen „Launching of a Space Rocket", Cape Canaveral, USA. Copyright 1958, Sawyer's Inc., Portland 7, Oregon, USA. Der er ingen forklarende tekst til billedet vedr. opsendelsesdata for raketten eller optagelsesdata for selve fotoet. Teksten lyder blot: „Four – Three – Two – One – Fire!" Det skal bemærkes, at dette hjul har været udsolgt i mange år.

En forespørgsel hos den amerikanske UFO-organisation APRO (som SUFOI's formand Erling Jensen er dansk repræsentant for) godtgjorde, at man ikke dér kendte til billedet, men var interesseret i at kigge billedet nærmere efter i sømmene.

Da Dr. Hynek i den i UFO-NYT aftrykte artikel havde fortalt om sit eget 3-D-kamera, var det meget nærliggende ligeledes at rette en henvendelse til ham.

I sit svar skrev Dr. J. A. Hynek[3]), at han ikke var af den opfattelse, at billedet indeholdt ting, som ville være „et positivt bevis" for UFO-fænomenet, og at det måtte være et åbent spørgsmål, hvad de mørke aftegninger i virkeligheden var forårsaget af. Dr. Hynek gjorde dog opmærksom på, at han måske tog helt fejl i denne vurdering og anbefalede, at billedet blev videresendt til APRO til muligvis videre vurdering.

I APRO blev materialerne (dvs. originalt view-master-hjul samt meget store fotografiske forstørrelser i sort/hvidt af billedet, der er i „farve-lysbillede") overladt til APRO's konsulent i optik, Roy B. Frieden, Ph. D., hvis konklusion på undersøgelsen gav udtryk for,[4]) at hans opfattelse faldt sammen med Dr. Hyneks. Han bemærkede ligeledes, at der jo også var andre mærker på fotoet, der lignede „tallerkenen" i aftegningsmåde, men ikke i form. „Tallerkenen" kunne muligvis være et sammentræf. I øvrigt mener Dr. Frieden ikke, at der er særligt stort grundlag for yderligere anstrengelser i forsøg på at få noget ud af billedet.

Når man nu ved, at billedet har været undersøgt af to videnskabsmænd, som er endog særdeles positivt indstillet overfor UFO-sagen, og at disse ikke mener, at det tjener noget særligt formål at arbejde videre med sagen, så er der vel ingen grund til at foretage sig videre?

Og dog. Der er jo mange muligheder i den situation, vi er i med dette billede, men vi vil meget gerne have kommentarer fra læserne, som måske ovenikøbet har utraditionelle forslag til løsning af spørgsmålet om billedets værdi for os i UFO-arbejdet.

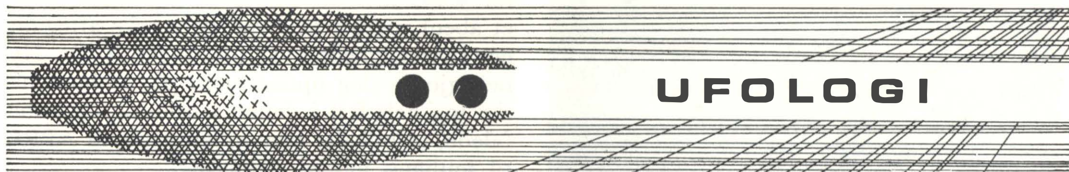
Hvad kan vi altså herefter foretage os med billedet for konkret at få dette be- eller afkræftet af kompetente undersøgere?

Såfremt yderligere undersøgelser iværksættes i henhold til de indkomne forslag, vil resultaterne af disse naturligvis senere blive offentliggjort i bladet.

Ole Henningsen

Referencer:

1) UFO-NYT nr. 5, 1970.
2) brev af 6. dec. 1970.
3) brev af 10. sept. 1971.
4) brev af 2. nov. 1971.

Min karruseltur med UFO-sagen

Af Karl Hansen.

INTRODUKTION

Karl Hansen er kendt af mange danske UFO-interesserede, bl. a. som arrangør af den mest vellykkede af de mange UFO-Campings. K. H. har altid holdt benene på jorden og hovedet koldt, hvilket bl. a. har resulteret i optagelse af en hel del fint udarbejdede observationsrapporter. I sin artikel kommer K. H. ind på facetter i den danske UFO-problematik, som mange af de ældre UFOloger vil nikke genkendende til, uden at han dog har en patentløsning. Karls belysning og kommentarer til problemkomplekset er dog så interessante, at jeg mener, de absolut må have interesse for et større forum. Erling Jensen.

Der var en gang, hvor jeg kom til at interessere mig for flyvende tallerkener. Det var en ugebladsartikel: FLYVENDE TALLERKENER FRA VERDENSRUMMET, en omtale af Donald Keyhoe's bog, der startede mig. Samtidig bragte aviserne en omtale af de to nystartede, danske UFO-foreninger: DISC og SUFOI.

SUFOI stod for: Sydjysk UFO Investigation. Den var ledet af kaptajnløjtnant H. C. Petersen og var oprindelig kun tænkt som en organisation for piloter i Sønderjylland, men på grund af den meget store interesse, blev der oprettet et net af civile grupper ud over hele landet. Mange af dem blev ledet af lokale politibetjente, som dog senere samlet trådte ud af UFO-arbejdet. Et blad begyndte at udkomme i 1958 – UFO-NYT.

Den anden UFO-forening startede i Holte og kom til at hedde: Dansk Interplanetarisk Selskab for Contact. Det navn, må man vel sige, lød som en formålsparagraf, hvad jeg egentlig også tror, at det var. „Disk", som selskabet eller foreningen blev kaldt mellem venner, og vist også mellem de andre, – blev ledet af lærer C. W. Kiørboe.

DISC og SUFOI arbejdede i begyndelsen sammen, men efter en kort tid opstod der rivalisering, og samarbejdet blev afbrudt. I min iver for sagen, kom jeg hurtigt i forbindelse med dem begge to, og fik derved prøvet hvor vidt forskelligt disse to organisationer arbejdede. Jeg mener selv, at uoverensstemmelsen opstod på grund af ledernes forskellige uddannelse og deres idéer om organisationsforhold. H. C. Petersen var tilhænger af kæft, trit og retning, det lå jo i hans uddannelse. C. W. Kiørboe var uddannet lærer, med den næsten modsatte indstilling. Det måtte gå galt, når disse to personligheder skulle arbejde inden for samme sag. De kom til at stå for mig som symboler på hver sin *idé*.

Jeg har kaldt dem PYRAMIDEIDEEN og FRIHEDSIDEEN. – Det kan måske lyde lidt søgt, men der var i virkeligheden en fundamental forskel på disse to organisationsformer, og deres fremgangsmåder. Pyramiden var militærisk opbygget, med H. C. i toppen, under ham kom landsdelslederne, der havde områdelederne under sig, og de

havde igen ansvaret for gruppelederne. Jeg var gruppeleder, og skulle derfor indsende UFO-rapporter og andet materiale ad kommandovejen, altså over alle trinene til toppen. Det var en overgang sådan, at man kun kunne blive medlem i pyramiden ved at udfylde et ansøgningsskema, og derved, hvis man blev godkendt, få udstedt legitimationskort.

Frihedsidéen gik ud på et samarbejde mellem selvstændige UFO-studiegrupper, med en slags stab til at behandle rapporterne, og til at fremskaffe og oversætte materiale, som grupperne ønskede at arbejde med. En slags REJSENDE PATRULJE skulle oprettes, til at optage rapport ved større UFO-hændelser, og dem var der jo mange af i 1959–60. Ved denne fremgangsmåde håbede man at få mere kvalitetsprægede rapporter, som kunne bruges til studiegrundlag.

Begge organisationer eller idéer benyttede sig dog ofte af metoden med at sende rapportskemaer ud til personer, som i pressen var blevet nævnt som observatører af et himmelfænomen. Dette gav naturligvis, ligesom nu, en masse dårlige rapporter. Pyramiden kunne, med sit net af grupper ud over hele landet, have givet rapportarbejdet et godt skub fremad, hvis grupperne havde modtaget en ensartet skoling i rapporttagning, men det skete ikke, og mange af de rapporter, som vi optog i de første år er i dag ganske værdiløse, fordi vi manglede indsigt og erfaring. Selv ikke i dag er rapportarbejdet løst på en tilfredsstillende måde. Det kan man imidlertid ikke laste nogen bestemt person eller organisation for, det er nemlig et meget tidkrævende og ensformigt stykke detektivarbejde at være rapportcentral, især hvis man skal være det ulønnet og i fritiden. Med den arkivering af rapporterne som foregår nu, er det et spørgsmål om ikke alle de fritimer, transportomkostninger m. m. der bliver lagt i en rapport fra den bliver optaget og til den havner i rapportcentralens mappe, kunne anvendes bedre.

Hvis jeg i dag optager en rapport, gør jeg det for observatørens skyld, for at bevise, at *nogen* vil høre om og nedskrive observationsforløbet, uden at lave grin med det. Jeg har nemlig forlængst opgivet håbet om, at rapporten kan komme til at betyde mere end alle de andre, som i forvejen, til ingen nytte, desværre, står i arkivet.

Nå! – men tilbage til de to organisationer. Det kneb dem dengang, som det kniber andre nu, at skaffe penge til det man gerne ville. Frihedsideens rejsende rapporthold kom aldrig rigtigt i anvendelse, og dens forsøg på at starte et UFO-magasin blev grebet så forkert an, at der ikke udkom et eneste nummer. Det lykkedes dog i samarbejde med UFO-54, et bureau for oversættelse og duplikering af UFO-materialer, at få udgivet nogle hæfter med observationsrapporter. Frihedsidéens foredragsrækker var mere kvalitetsprægede og alsidige end pyramidens. Begge organisationer arbejdede på dette tidspunkt hovedsageligt ud fra Adamski's bøger.

Pyramidens lille blad UFO-NYT havde ikke mere end 16 sider i begyndelsen, men det klarede sig i mange år som månedsblad, og er i dag det ældste danske UFO-blad, men det har været igennem mange forandringer siden starten. – I midten af 60-erne røg toppen af pyramiden. Et såkaldt kontaktudvalg overtog ledelse og blad. Linien blev ført mere over mod frihedsidéen. – Måske af den grund, opstod der en ny meningsdannelse eller interessekreds, med økonomisk og moralsk støtte fra UFO-NYT, – en støtte man senere ophørte med.

Denne interessekreds: UNIVERSAL LINK – UL-sagen som vi husker den, blussede kraftigt op med hovedtemaet: JORDENS UNDERGANG julenat 1967. Og det kan ikke nægtes, at den greb mange af os og rystede os grundigt. Selv i pressen kunne man spore en lettelse, da denne julenat var overstået. Men rundt om i mange hjem satte UL-sagen dybe spor, som meget tydeligt kunne fortælle os om hvad tro og ønsketænkning stadig kan gøre ved os. – Efter denne juleforskrækkelse, blev pyramiden forståeligt noget mere stram i sin politik. Det skal vi huske på i dag, når man angriber UFO-NYT for at være for kedeligt, eller teknisk præget. – Det har sin årsag.

Toppen af pyramiden, der røg af, groede videre for sig selv og blev en organisation: INTERNATIONAL GET ACQUAINTED PROGRAM (I.G.A.P.), der arbejder med UFO-sagen ud fra kontaktpersonen George Adamski's beretninger og tanker. Igennem en kirkelig parallel til Adamski – MICHEL COLLIN fra Frankrig, er IGAP i dag nået til at forudse en verdensomspændende ændring, som en nær mulighed i 1972.

Frihedsidéen, der mest groede omkring København, ebbede efterhånden ud, og eksisterer egentlig ikke mere, skønt den aldrig er blevet ophævet. Det er glædeligt, at FREDERIKSBERG UFO - STUDIEKREDS (FUFOS) kan udfylde det tomrum som DISC og UFO-54 efterlod. Med eget trykkeri og egne lokaler, skulle FUFOS have store muligheder for at bringe nye fremgangsmåder og idéer ind i UFO-arbejdet.

En anden ting, som jeg har glædet mig over, er DUFOC's opståen. Dansk UFO-Center ledet af Willy Wegner har, så vidt jeg kan se, en chance for at blive en helt anden form for samarbejdscentral, end man har turdet håbe. Det samarbejde, som jeg ved flere lejligheder søgte at formidle, mellem UFO-organisationerne, viste sig at blive mere til en drøm end virkelighed. Men med DUFOC har vi endelig fået et arkiv, hvor vi kan få fat i alt relevant UFO-materiale, og det er tilgængeligt uanset om vi er en tilhugget sten i pyramiden, eller en lille rullesten af flint.

Ja, men hvordan gik det så mig og alle de andre i dette foreningsliv . . .? Jeg kan godt fortælle lidt om min vej, ikke fordi den er mere bemærkelsesværdig end så mange andres, men det er jo den, jeg kender bedst. – Endnu har jeg ikke haft en eneste UFO-observation. Det var nysgerrighed og tanker om sagens perspektiver, som i de første år jagede mig igennem al den litteratur om UFO'er, som jeg kunne skrabe sammen. - Efterhånden fik jeg den tåbelige indstilling, – (kan jeg se nu) at folk jo måtte være nogle store idioter, hvis de ikke ville eller kunne indse, at intelligensstyrede fartøjer fra vore naboplaneter besøgte vor jord. Og det kan vel ikke undre nogen, at folk mente det samme om mig, når jeg kunne gå ind for sådan noget sludder . . .

Joh! – Jeg brugte megen tid og energi på den duel. – Og til hvilken nytte? Mine argumenter var jo bare taget ud af nogle få kontaktberetninger, hovedsagelig Adamski's og så nogle få rapporter. Jeg var næsten kritikløs, når jeg læste UFO-materiale, men til gengæld yderst skeptisk, når jeg læste noget, der gik imod mine egne meninger, (som jeg havde modtaget fra andre). Den gang ejede jeg ikke evnen til at være interesseret i en ting, uden samtidig at engagere mig så hårdt i den, at et angreb på den, automatisk også blev et angreb på mig personlig. Men andre ord, var jeg – som mange andre – på vej ind i en slags KULTDANNELSE, ja! – jeg deltog faktisk i den med stor ildhu. Det som jeg ellers havde søgt at undgå, når jeg ikke deltog i religiøse arrangementer, kom nu til mig på en lige så håndfast måde, bare i en anden forklædning: TALLERKENEN. – Det er noget jeg senere fandt ud af, for jeg mærkede det ikke, da det skete.

Nu er det at komme med i en UFO-forening jo ikke det samme som en udslettelse af personligheden, og jeg led da heller ingen skade ved det, – tror jeg, tværtimod lærte

jeg noget, ikke så meget af organisationerne, men mere af de enkeltpersoner, som jeg kom i forbindelse med gennem årene i karrusellen. Det var nemlig gennem dem, jeg fik den vaccination mod ensretning, som jeg sætter så stor pris på i dag. Jeg begyndte ligesom selv at bygge en mening op, – ganske vist blev den til stadighed pillet ned, – men derved blev jeg jo også tvunget til at underbygge den bedre.

I den forløbne tid mener jeg at have fundet ud af, – at trangen til *kultdannelser* er langt mere udbredt, end jeg havde forestillet mig – også mellem UFO-interesserede. Det var nemlig sådan, og er det stadigvæk, at der i spidsen for idéerne stod mænd – – ja, hvorfor egentlig næsten altid mænd? men ikke desmindre, – altså mænd, som udfra deres specielle opfattelser har gjort et kolossalt stykke arbejde, vedholdende og ulønnet. Men, – imod deres vilje, – tror jeg nok, blev de af mange medlemmer eller tilhængere anset for at være en slags ufejlbarlige orakler, eller profeter, om hvem man grupperede sig i en slags trosforhold. – Det føles jo af mange som en stor lettelse, hvis en „Formand" vil skære tingene ud i pap for een, – vil sige hvilke UFO-beretninger, man spilder tiden med at læse, eller hvilke der er sandfærdige.

Igennem årene var det som fremgangsmåderne i UFO-organisationerne kom til at ligne dem, man anvender i trossamfund, der hver for sig hævder at formidle, – eller eje den eneste sandhed. Hertil kommer så, at jeg og mange andre efterhånden havde læst, men måske ikke helt fordøjet, en masse beretninger og bøger om fysiske og psykiske fænomener i UFO-litteraturen. Det var som grænsen mellem det *mulige* og det *umulige* var blevet flydende for os. Uden forkundskaber, og helt uden for det, vi havde lært i skolen, stod vi i den farlige situation, hvor alt pludseligt kunne være muligt. Hvordan skulle vi dog vurdere alle disse, ofte midstridende oplysninger og påstande? – Det var ikke så mærkeligt, at nogle faldt af karrusellen, for dens bevægelser var jo helt uberegnelige.

Da den værste forvirring havde lagt sig, kom trangen til at gå i dybden. – Til at søge alle de ting og emner belyst noget bedre, som vi var stødt på i UFO-litteraturen. Det var emner som: Tankeoveføring, evt. liv efter døden, religionshistorie, fortidsforskning, astronomi og mange andre. Alle UFO-sagens sideløbende eller tilstødende emner brød ind over os i al deres mangfoldighed. En næsten uoverkommelig mængde litteratur ventede på vor stillingtagen.

Vi begyndte næsten planløst, – nogen i det ene hjørne, andre i det modsatte, alt efter forudsætninger eller temperament. Efterhånden måtte vi dog erkende, at det ene jo var lige så vigtigt som det andet, hvis vi skulle forsøge at fatte en helhed. Vi opdagede, at vi nu med fordel kunne læse UFO-bøgerne om igen, – vi havde fået andre forudsætninger, – vi havde ændret vort fundament. Men vi bliver aldrig færdige med dette mægtige kompleks, – eller hvad man nu korrekt skal kalde det: UFO-STUDIET med tilstødende emner.

Den tekniske side af sagen var måske nok den, der fangede den første store interesse, og sådan bliver det antaget at være endnu. Sådan noget som UFO'er, der stopper biler eller flymotorer, ødelægger armbåndsure eller giver forbrændinger, kan nok give teknisk interesserede et arbejdsgrundlag. De mange fysiske og tekniske detaljer kan imidlertid ikke i længden hindre, at man på et eller andet tidspunkt må „snuse" til den „psykiske afdeling", medmindre man afbryder studiet.

Dette forløb i studiet, som jeg lige har omtalt, var ikke nær det normale. De fleste UFO-interesserede grupperede sig om enkelte idéer, hvor de „labbede" det sorterede eller tyggede stof i sig, idet de regnede med, at dette repræsenterede UFO-SANDHEDEN, – det eneste, der var værd at kende til. Det var en uheldig udvikling, men alligevel gentager den sig, endda i det meste af vort samfund.

Men hvad kan vi da så gøre ved det uheldige forhold, at folk bare „labber", uden selv at vurdere, eller undersøge? Jeg vil prøve at skitsere en fremgangsmåde for andre, der ligesom jeg ikke har nogen særlige forudsætninger, men som gerne vil orientere sig i

UFO-sagen, – eller en hvilken som helst anden sag, – uden straks at ville gå i bås.

Man skal huske på, at organisationer næsten altid kun giver ensidig orientering, og – at det er imod de fleste foreningers eller trossamfunds interesser at blive sammenlignet med andre af samme kategori. Det gælder nemlig her som mange andre steder, at frænde er frænde værst. De er ikke interesseret i, at forskellene mellem dem forsvinder, eller at modsætningerne ophører, for derved ville deres eksistensberettigelse forsvinde. Hvis man derfor vil undgå at komme ind i kun een af de mange versioner af SANDHEDEN, så må man lære at *arbejde med muligheder*. Ja, jeg tror simpelthen, at det er den eneste vej bort fra den skæbnesvangre kurs, der bliver bestemt af ønsketænkning.

Ved de samtaler, jeg førte i de første år, med folk om UFO'er, vandt jeg, – det kan jeg se nu, næsten intet. Samtalerne var faktisk kun en dårlig demonstration af mit eget dårligt underbyggede standpunkt. Bevares, – det er gavnligt at udveksle tanker og synspunkter med andre, hvis man får noget positivt ud af det, men at missionere ustandseligt kan skade det man missionerer for, og lukke een selv inde i en cirkel af ønsketænkning. I stedet må vi sætte os ind i de emner, der interesserer os, – lære at læse både for og imod. Det går lettest, hvis vi kan sætte os ud over fordomme og den personlige stillingtagen, – ligesom lade tingene veje hinanden op, i en slags tænkt retshandling, der hele tiden foregår inden i os.

De argumenter *for* UFO'ernes eksistens, som vi hidtil har hørt, og selv brugt, må laves om i vore tanker, så de i stedet bliver til *muligheder*. Det er klart, at i UFO-sagen, der indeholder så mange ukendte faktorer, kan vi ikke vide noget i dag, som kan undgå at blive revideret i morgen. Det kan således ikke nytte noget, hvis vi f. eks. overfor andre hævder, at *alle* såkaldte rummennesker er venlige, langhårede og højt intelligente væsener med et smukt ydre, når der findes en masse beretninger, som giver det modsatte indtryk. – Så har vi ikke været ærlige, – eller nøgterne. Det er jo endda muligt, at disse, skal vi kalde dem UHYGGEBERETNINGER, hele tiden har været i samme antal som de andre, – eller flere. Vi har måske bare ikke hørt om dem, fordi de ikke passede ind i danske UFO-blades linier, der i begyndelsen var meget stærkt præget af Adamski's tanker, hvilket absolut ikke er noget negativt, – men det var en begrænsning.

Så kommer vi ind på organisationernes magt, nogen vil kalde det ansvar. En hvilken som helst redaktion har en linie. Den er farvet af de pågældende redaktørers meninger, forudsætninger og ønsker. Igennem årene har jeg set hvordan emnevalg og stofbehandling i de forskellige UFO-blade har vekslet i takt med de forskellige redaktørers indflydelse og personlige udvikling, og det kan sikkert ikke være anderledes. – Det gør jo heller ikke noget, hvis læserne bare er i stand til at afveje tingene med hinanden, så ensidigheden ikke tager magten.

Den kendsgerning, at vi i dag har fire UFO-blade, og måske får flere, viser, at meningerne om det centrale i UFO-sagen er delte, – at man kan tale om forskellige trosretninger inden for den flok, som bedre end andre skulle kunne se nødvendigheden af samarbejde. Jeg havde engang en naiv forestilling om, at alle vi UFO-interesserede havde så mange ting til fælles, – også modstandere, at det ville være en støtte for os at arbejde sammen. Men jeg må desværre indrømme, at karruselturen viste noget andet. De forsøg, som jeg har gjort på at få UFO-organisationerne til at arbejde sammen, eller bare at tåle hinandens meninger, er såvidt jeg kan se løbet ud i sandet. Det er ellers mærkeligt, for mange UFO-interesserede abonnerer jo på flere UFO-blade, og er derved medlemmer i flere organisationer. Der skulle altså være et grundlag for en alsidig og upartisk orientering. Hidtil er den udeblevet, men det kan være som sagt, at DUFOC nu kan komme ind i billedet som et samlende organ.

Vi trænger til lidt mere system i UFO-arbejdet, det har f. eks. tit ærgret mig, når nogle af artikelforfatterne i vore blade undlader at opgive kilderne til det behandlede

emne. Artiklen kan simpelthen ikke vurderes, hvis man ikke har noget at sammenligne med. Kildeangivelser, de er for dem, der selv ønsker at undersøge sagen, og hvis vi skal arbejde med muligheder, må vi have stoffet så direkte fra kilden som muligt, og selv tage stilling til det. Derfor må vi vise hinanden det hensyn, når det er muligt, altid at opgive kilden på det vi taler eller skriver om, og ikke på en bedrevidende facon slynge påstande ud, der af nogen kan opfattes som sandheder uden at være det.

Der er et andet problem, jeg vil tage frem her, det er UFO-sagens ansigt ud til offentligheden. I det store hele, er folk ikke interesseret i UFO'er. Det er altså bare min mening, og den er baseret på det forhold, at de UFO-interesseredes tal formentlig ikke engang er 10.000 her i landet, selv om der siden 1957 har været gjort meget for at øge deres antal. Også selv om der i Danmark har været mange gode observationer, som nok skulle kunne få folk på andre tanker. Den manglende interesse kan skyldes mange ting, men en stor del af skylden bør vi nok lægge på det, som jeg sagde før, at grænsen mellem det mulige og det umuligt bliver flydende, når UFO'er kommer ind i billedet. Der er ikke rigtig plads til dem i vort samfund. Ingen dansk videnskabsmand udtaler sig i dag offentligt *for* UFO'ernes eksistens. Enkelte regner med dem som en fjern mulighed. Dette at autoriteterne og eksperterne afviser UFO-tanken, er grund nok for offentligheden til at lade dem ligge.

Vi ser i dag enormt kostbare projekter blive startet af de store nationer, for at opfange intelligente signaler ude fra rummet. Man regner med, at det kun er et spørgsmål om tid, før vi er i radiokontakt med ujordiske civilisationer. Det synes jeg for øvrigt ikke lyder særligt indlysende, når vi ser på vor egen hurtige tekniske udvikling, men det er da muligt, at man i et rummuseum på en fjern planet finder nogle gamle radioapparater frem og bruger dem til at kontakte os med, hvis det viser sig at være den eneste måde, vi forstår at blive kontaktet på. – Vi ved også, at samtidig med de store rumprojekter udvikles, søger vore rumsonder efter liv på de nærmeste planeter, så vi kan se, at tanken om liv i rummet beskæftiger videnskaben på langt mere realistisk måde, end den hidtil har gjort. Når den alligevel ikke tilsyneladende beskæftiger sig med UFO'erne, kan det skyldes alt det øvrige ukontrollable stof, som uvægerligt følger med, vi kan sige, som en slags psykisk vedhæng.

Denne videnskabelige skepsis eller vægring mod at arbejde med UFO-stof må tvinge de ansvarlige inden for UFO-sagen til stadigvæk at bevare en sober, teknisk facade ud mod offentligheden, hvor UFO's indvirkning på teknik, rapportarbejde, rumnyt og fortidsforskning dominerer. Vi må altså vedgå, at facaden skal være i orden, vi må have noget gedigent materiale, som nyinteresserede kan bruge. Der må til stadighed være topfolk som arbejder med dette, selvom deres interesser sikkert er i helt andre sider af sagen. En sådan idealistisk indsats er en belastning, som kun meget få kan påtage sig. Vi må beundre det arbejde, som gennem årene er lagt i informationsarbejdet, men samtidig ønske, at det i fremtiden kunne blive bedre koordineret. Men det er nok en utopi.

Det kan imidlertid ikke undgås, at vi, som har været med på karrusellen i nogle år, ser på facadestoffet med aftagende interesse. Vi har jo travlt med de tilstødende emner og mangler tit lejlighed til at drøfte og høre nyt om vort hjørne. Men selv om disse år for mange af os har betydet, at vi hver for sig befinder os i en slags isolation, der måske er nødvendig for at studere videre, er vores livsindstilling samtidig blevet ændret, for mit eget vedkommende så radikalt, at det vil følge mig resten af livet, og det opfatter jeg som noget positivt, selvom det for andre, der ikke deler disse interesser, kan se lidt sært ud. Men hvad kan man ønske sig mere, end et interessant liv, hvor man stadig glæder sig til at lære mere?

Jeg forstår udmærket den bekymring, som mange UFO-folk føler ved den vending imod det psykiske, som UFO-sagen synes at have taget. Med UL-sagen i erindring, vil mange

frygte, at vi igen skal komme i en splittelse, der vil skade facaden udadtil og bringe UFO-arbejdet endnu mere i miskredit. Omkring julen 1967 gik de UFO-interesseredes tal stærkt ned, det kunne bladene jo hurtigt mærke, og den offentlige omtale var meget lidt rosende. Denne gang tror jeg ikke, at vi skal tage det så tungt, fordi det er en opdagelse af menneskets indre muligheder, der nu er på vej, ikke bare mellem os, men mange andre steder. Vi kan se det på artikler i ugebladene og i radio-TV-programmerne. Det er en helt anden forståelse og interesse for den parapsykologiske forskning, end der har været før. Den menneskelige bevidsthed er på vej ind i en tiltrængt udvidelse, bort fra teknikkens greb. Det er ikke længere tabu at debattere, om der er liv efter døden, det er på vej til at blive en videnskab.

Det bliver spændende at se, hvilken vej UFO-sagen vil komme frem. Det kan være, at den kommer gennem jordisk rumforskning. – Eller, som nogen hævder – og vel ønsker – ved tiltrængt indgreb – eller hjælp udefra. Skal jeg tippe, så bliver det fortidsforskningen, som langsomt vil vænne folk til det nutidige problem, der kaldes FLYVENDE TALLERKENER.

Karl Hansen

Referencer:

Samarbejde DISC/SUFOI: UFO-NYT 1960, side 37.

UFO-observation, bearbejdet af DISC: UFO-ORIENTERING, UFO-NYTs Forlag 1969, side 36.

UFO-NYTs start: UFO-NYT, november 1958.

Omtale af UL i UFO-NYT: 1966, side 19, 58, 101, 107, 141, 169 og 221. – 1967, side 22, 23, 35, 72, 76, 82, 114, 156, 166, 190, 191 (indlæg) og 215. – 1968, nr. 1, bagsiden.

I.G.A.P.: UFO-NYT 1965, side 1.

Første danske I.G.A.P.-blad: Dansk Get Acquainted Program 1966.

K. H.

Piloter ser UFO'er

New Zealandsk tilfælde - set fra fly, bekræftet på radar

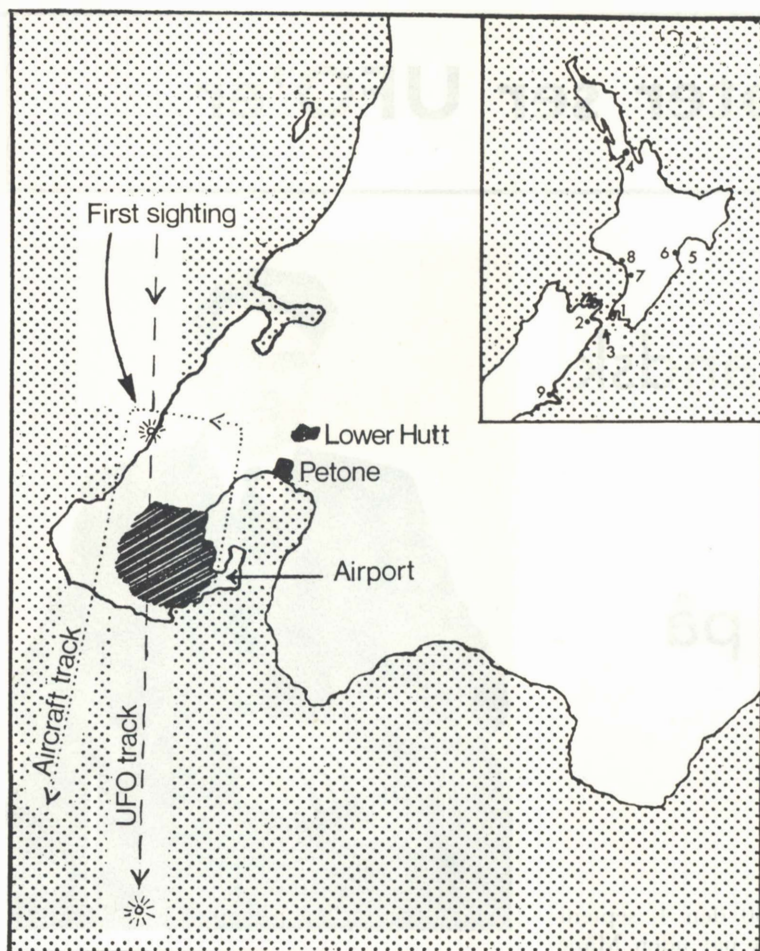

Kaptajn R. Cullum fotograferet, mens han var ansat i British United Airways.

Harold H. Fulton.

Klokken var knapt 19,30 den 4. september 1969. Det var en mørk nat uden Måne. Kaptajn R. Cullum og førstepilot Faircloth, besætningen i en Bristol transportmaskine fra Straits Air Freight Express, var netop startet på en rutineflyvning fra Wellington til Blenheim tværs over Cookstrædet. Dette urolige farvand skiller New Zealands Nord- og Sydøer.

Mandskabet bemærkede, at sigtbarheden, bortset fra 4–5/8 spredt skydække, var omkring 32 km. Mens de steg støt mod 900 meter, kom Wellington pludselig ind over radioen. Lufthavnsradaren havde sporet en ukendt genstand 6½ km stik forude. Transportmaskinen fløj på dette tidspunkt mod nord imod vinden og begyndte at svinge rundt mod vest med retning mod kysten, hvor den igen drejede mod syd sydvest på kursen mod Blenheim.

Maskinen havde overfløjet kystlinien og var drejet ind på den sydlige kurs, da førstepilot Faircloth, som førte flyet fra kaptjnens sæde, fik øje på et skinnende blåt, pulserende, fluorescerende lys. Det blinkende blå lys var nedenunder og til højre for dem. De be-

Aircraft track: Flyets bane. UFO track: UFO'ets bane. First sighting: Første observation. Airport: (Wellingtons) lufthavn.

Det indsatte kort over Nordøen og en del af Sydøen:

1. Wellington
2. Blenheim
3. Cape Campbell
4. Auckland
5. Hawkes Bay
6. Napier
7. Palmerston
8. Wanganui
9. Christchurch.

dømte det til at være omkring 3 km fra deres fly. Piloterne informerede Wellington radar om deres visuelle observation, og deres position blev bekræftet. Radaren sporede det objekt, piloterne så.

Det bemærkedes med nogen overraskelse, at objektet „fløj" meget langsomt, skønsmæssigt 50–60 knob. Der blæste en nordlig vind på 30–35 knob, altså bevægede UFO'et sig kun med en flyvehastighed på 25 knob. Piloterne så, at det blå lys blinkede hvert andet eller tredje sekund, og det lyste, når det var på sit højeste, som en stjerne af første størrelse. UFO'et holdt en støt sydlig kurs.

Piloterne betragtede den ukendte i omkring to minutter. De gjorde intet forsøg på at komme den nærmere, og den sakkede snart agterud. I mellemtiden fortsatte Wellington radar at følge det.

Ca. 90 minutter senere fløj førstepilot Faircloth tilbage til Wellington, og han så igen det mystiske lys. Denne gang lignede det en klynge lys omkring 25 km borte ud for Sydøens kyst i nærheden af Cape Campbell fyret. Førstepilot Faircloth kontaktede Wellington radar og fortalte dem om sin nye observation og positionen. Wellington bekræftede, at det var det samme objekt, og at de stadig

fulgte det. Umiddelbart efter den første offentliggørelse i Wellington Evening Post den 23. september af denne interessante hændelse, skrev jeg til kaptajn Ridgwell Cullum og bad om en førstehåndsberetning fra ham og førstepilot Faircloth. Kaptajnens rapport fik jeg i løbet af ti dage, og den bekræftede fuldt ud avisartiklen. Der var ingen modsigelser eller unøjagtigheder. Skønt kaptajn Cullum lovede, at vi også ville få førstepilot Faircloths rapport, har vi endnu ikke modtaget den.

Kaptajn Cullum tegnede en udførlig skitse over stedet, og den er vedlagt denne rapport.

Kaptajn Cullum er en erfaren flyver, som fik sine vinger i Canada som rekrut ved Royal New Zealand Air Force. Efter at være blevet officer var han i aktiv tjeneste i England i slutningen af anden verdenskrig. Efter at have forladt tjenesten fløj han i nogle år som kaptajn ved British United Airways, før han vendte tilbage til New Zealand. Han er åben overfor UFO-spørgsmålet og indrømmer, at han ingen forklaring har til observationen den 4. september. Pressen bragte endnu en artikel om emnet den 24. september, der gik ud på, at Royal New Zealand Air Force var interesseret i den radar- og pilotbekræftede observation og havde bedt om rapporter fra piloterne. En Air Force talsmand udkastede den teori, at det radarsporede objekt måske kunne forklares som en „radarengel", men ulig mange andre rapporter, især amerikanske tilfælde, *er* denne radarobservation visuelt bekræftet. Efter min mening viser dette, hvor dårligt informeret nogle officielle talsmænd kan være.

Kaptajn Cullum bekræftede på en speciel „observationsrapport-formular", som han var så venlig at udfylde til mig, at han havde rapporteret observationen til Forsvarsministeriets Efterretningstjeneste i Wellington. Han havde ingen restriktioner fået med hensyn til observationen.

En del andre mulige forklaringer af denne radar/pilotbekræftede observation var også anført i den anden artikel den 24. september. Det blev foreslået, at objektet var en ikke-registreret privatmaskine eller en helikopter, men objektets langsomme fart og dets pulserende blå, fluorescerende lys gjorde disse forklaringer meget søgte. Der har ikke været flere offentlige kommentarer om denne hændelse.

Flying Saucer Review, jan/feb. 70. /BK.

UFO'er over Chile

Dette interessante UFO-tilfælde fra Chile involverer en Boeing 727 fra LAN-Chile Airline; den havde som pilot kaptajn Ricardo France, som har fløjet for dette luftfartsselskab i 17 år. Hændelsen fandt sted den 28. december 1971 kl. 23,45 lokal tid, da jettransportmaskine nr. 892 var på vej mellem Punta Arenas på den allersydligste spids af Chile (nær Tierra del Fuego) og hovedstaden Santiago. Boeing 727 maskinen, som fløj i godt 9 km's højde, kontaktede Puerto Montt kontroltårn for at fastslå, om man vidste om der var andre fly i området, men besætningen fik benægtende oplysninger. De andre medlemmer af besætningen var førsteofficer Eduardo Ortiz og flyvemekaniker Victor Rubio. Folkene i kontroltårnet i Puerto Montt var Juan Sanson, Hernan Gomez, Oc-

tavio Poduje og Rosa Caro; det meste af den 30 minutter lange samtale mellem kaptajn France og dem selv optog de på bånd.

Efter at han var landet, beskrev kaptajn France, som aldrig havde oplevet noget lignende og som aldrig havde været særlig interesseret i UFO-rapporter, hvordan han så et lys, som han til at begynde med troede var en planet, indtil det gik op for ham, at det var alt for klartlysende. Efter at han havde opkaldt Puerto Montt, kom der et udbrud fra lyset, ligesom en flamme, og det forsvandt.

Lidt senere, da de fløj nær Osorno, kom adskillige røde objekter til syne, af hvilke nogle fløj bort i formation mod Andesbjergene. I næsten en halv time iagttog besætningen mange objekter komme til syne og forsvinde og skifte position. Afstanden blev anslået til at være mellem 16 og 32 km.

Kaptajn France beskrev, hvordan objekterne skiltes, bevægede sig omkring i „små hop", og dannede to grupper. Endelig, da flyvemaskinen var i nærheden af Chillan, forsvandt de alle i horisonten. Dette var kl. 00,18 den 29. december. Flyet fløj under lydens hastighed, men UFO-erne fløj både under og over lydens hastighed ifølge den udregnede fart. Rapporter viser også, at objekterne blev observeret visuelt af folkene i tårnkontrollen i Concepcion.

Hr. Petrowitsch, APROs repræsentant i Chile, fik en kopi af den 30 minutter lange båndoptagelse af samtalerne mellem flyet og kontroltårnet, og her følger et uddrag af det:

Flyet: Her er LAN 892. Til Deres oplysning er der nu tre lys i 9.000 meters højde. Nu er der fire. Engang imellem kan et fjerde ses. De ser ud til at være luftfartøjer. Det *er* luftfartøjer, og de er nu over bjergkæden nær San Martin de los Andes (i Argentina) og lysene skifter helt tiden farve.

Tårnet: 892 modtaget. Ville De være venlig at angive Deres fart?

Flyet: Vores fart er nu 0,84 Mach.[1]) De skifter konstant position. De danner formation i en usædvanlig fart og så skilles de, idet de holder uregelmæssige afstande mellem sig. Til Deres oplysning er der nu fem, de tre er fløjet hen foran os, og de andre to er forblevet i vores egen fart.

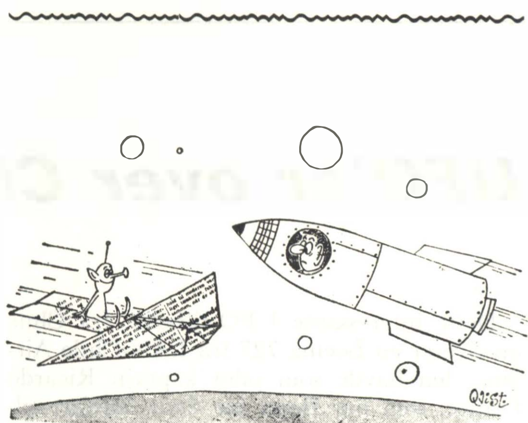
Tårnet: LAN 892. Bekræft venligst hvis de uidentificerede objekter har nærmet sig Deres fly.

Flyet: Nej. Jeg ville sige, at de holder en afstand på ca. 16 til 32 km. I dette øjeblik er der fire i formation, i perfekt formation og . . . . der er otte i alt nu. De følger alle flyets kurs.

Ca. kl. 00,18 begyndte de røde lys at sakke agterud; besætningen så dem til sidst forsvinde i horisonten mod syd, nær ved Argentina.

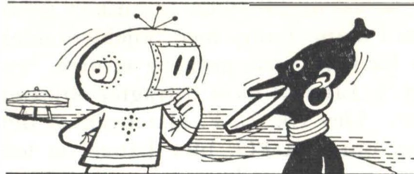
Skønt observationen blev foretaget af kvalificerede observatører, ser det ud til, at objekterne aldrig nærmere sig flyet nær nok til, at besætningen kunne få flere detaljerede data, såsom størrelse og form.

APRO Bulletin, maj-juni 1972. /B.S.

---

1) *1 Mach = lydens hastighed.*

RAPPORT HJØRNET

Rapporter fra tidligere år

K. Ø. fra Ålborg havde i august 1962 en observation, som han ikke kan finde nogen forklaring på.

Kl. 22,30 en klar stille sommeraften gik han op på en bakke nær sit sommerhus ved Blokhus, og så i NV i klitterne en stor fosforlysende ring; ringen var stationær. Indeni var der stærk aktivitet, tilsyneladende af små væsener. De var beskæftiget og havde meget travlt med at tage noget på jorden, i den ene side af ringen, og føre det over i den anden side af denne. Han kaldte på sin kone og datter, som så det samme som han. Der blev ikke observeret nogen lyskilde til den fosforlysende ring, som i øvrigt så ud til at være på størrelse med en cirkusmanege. Afstanden fra observatør til objekt blev anslået til 2–3 km. I 30 min. iagttog familien fænomenet, og kl. 23,00 gik de tilbage til deres hus. De slog det hen med, at det muligvis havde været spejdere, men tvivlede dog på det. Desværre vides ikke, om det sete havde efterladt spor i sandet, da K. Ø. ikke gik ud på stedet den næste dag.

– – –

September 69 kl. 23,40–23,41 (ca. 26.). En mand kørte mellem Viborg og Holstebro, da han så en flyvende trekant; den fløj sidelæns og havde i hvert hjørne et rødt lys, som pulserede. Der var ingen lyd fra objektet. Det blev set i NV og forsvandt i SØ. Størrelsen var ca. 10 cm. Der var eet vidne til observationen, chaufføren, som kørte bilen.

Den 19. sept. 1971 så husmoder A. J. fra Slagelse et objekt, som hun her beretter om: „Kort før TV-tid gik jeg hen til vinduet for at trække gardinet for. Jeg fik her øje på et stærkt lysende objekt, som stod et kort stykke fra Mars. Objektet synede dobbelt så stor som planeten og stod i samme højde på himlen. Farven var også den samme. Efter ca. 15 min. steg det langsomt opad – ca. et stykke, som svarer til en knyttet hånd på højkant – uden at ændre farve. Lyset var konstant. Det gik derefter i en ret vinkel til venstre (et kort stykke), hvor det så stod stille. Jeg gik derefter ud af huset for evt. at høre noget; men der var ingen lyd fra det. Efter ca. 2 min. skød en lysstråle ud fra objektets top. Lysstrålen gik lodret op i luften. Objektet blev svagere i lyset og lysstrålen kraftigere. Lyset var let blåligt og strålen lige tyk foroven og forneden, mens selve objektet var hvidligt. Efter 5–10 min. skjulte en sky objektet, så det ikke kunne ses, men lysstrålen var stadig synlig. Jeg gik ind igen efter nogen tid, og kl. 20,30 gik jeg ud igen, men på grund af skyer kunne jeg intet se."

Rapporter fra 1972

30. januar 1972 ved Skagen havn, 22,05–22,06. En genstand med stærkt hvidt lys og uden lyd. Afstand fra observatøren ca. 800

m i 45 graders højde. Genstanden var på størrelse med en ært. Den blev set i S og fløj mod N. Den blev opfattet som en lyskugle, og observatøren betragtede den i ca. 1 min., hvorefter den forsvandt bag nogle træer.

– – –

31. januar 1972. Igen ved Skagen havn. Ingen tidsangivelse, men det var mørkt, og observatøren betragtede genstanden i ca. 3–5 min. En ung mand på 18 år så et hvidligt lys, uden lyd og på størrelse med en ært, komme med ret stor fart fra SØ i retning mod V. Genstanden steg fra ca. 30 graders højde til omkring 45 grader, hvor den forsvandt i skyerne.

– – –

Ved Årup den 9. februar 1972 har to personer set et kegleformet objekt på størrelse med en ært. De så det igennem et køkkenvindue. Observationen varede fra kl. ca. 21,00–23,30. Objektet var blåt og gav ingen lyd. Stationært. Stod tilsyneladende på jorden. Anslået afstand fra objektet 2–300 m.

I forbindelse med observationen skete følgende: transistorradioen blev tavs på trods af, at der lige var sat nye batterier i. Fjernsynet var uroligt og havde striber. Den første bil, som passerede stedet i retning N (knapt 100 m V for objektet), kørte meget langsomt forbi, og lygterne lyste rødligt og meget svagt. En af observatørerne bemærkede, at vækkeurets tikken var meget kraftigere end normalt, (vedkommende gør opmærksom på, at han normalt ikke kan høre det). I den sidste del af observationstiden blev lyset fra objektet mere og mere svagt. Området er grundigt undersøgt, men der er intet spor efter objektet.

– – –

Tirsdag den 29. februar kl. 20,02 er frk. L. F., Frederikssund, på vej til sit hjem. Vejret er klart, vindstille, og det er mørkt. Da hun er ud for Fyrrebakken 10, lægger hun mærke til en gennemtrængende, højtonet lyd, som er ret generende. Da hun vender sig om for at se, hvor lyden kommer fra, får hun, mod S i ca. 30 graders højde, øje på et kuppelformet objekt, som i spiralformet flugt bevæger sig skråt opefter. Afstand til objektet er ca. 50–70 m. Objektet er anslået til at være 10 m i diam. Langs med objektets sider pulserede lys i farverne grøn og orange, lysstyrke: stærk. Efter at have betragtet objektet i ca. 2 min., blev frk. L. F. klar over, at det drejede sig om et UFO, blev bange og løb imod sit hjem. Efter at have løbet ca. 100 m vendte hun sig om; og på stedet, som hun før betragtede under helt andre forhold, var der nu intet at se.

Observationsstedet er et villakvarter, hvor der ligger en eng imellem husene. Her så den unge pige fænomenet.

– – –

22. april 1972 er der på Thurø kl. 20,30–20,34 set en genstand på størrelse med en tokrone (mellem tommel- og pegefinger i udstrakt arm), lysende i alle regnbuens farver og 25–50 m fra observatøren. Observatøren går aftentur i nærheden af sit hjem, da hun ser et pulserende lys bag et hegn af graner. Hun tror det er lyset fra en bil, men da afstanden mindskes, kan hun tydeligt bag hegnet se genstanden, som står, hænger eller flyver inde i en frugtplantage. Hun prøver på at kalde på sin nabo, men ved det andet råb slukker lyset på genstanden.

– – –

Den 4. maj 1972 har en 61-årig husmoder set et flerfarvet objekt på vejen mellem Rys-

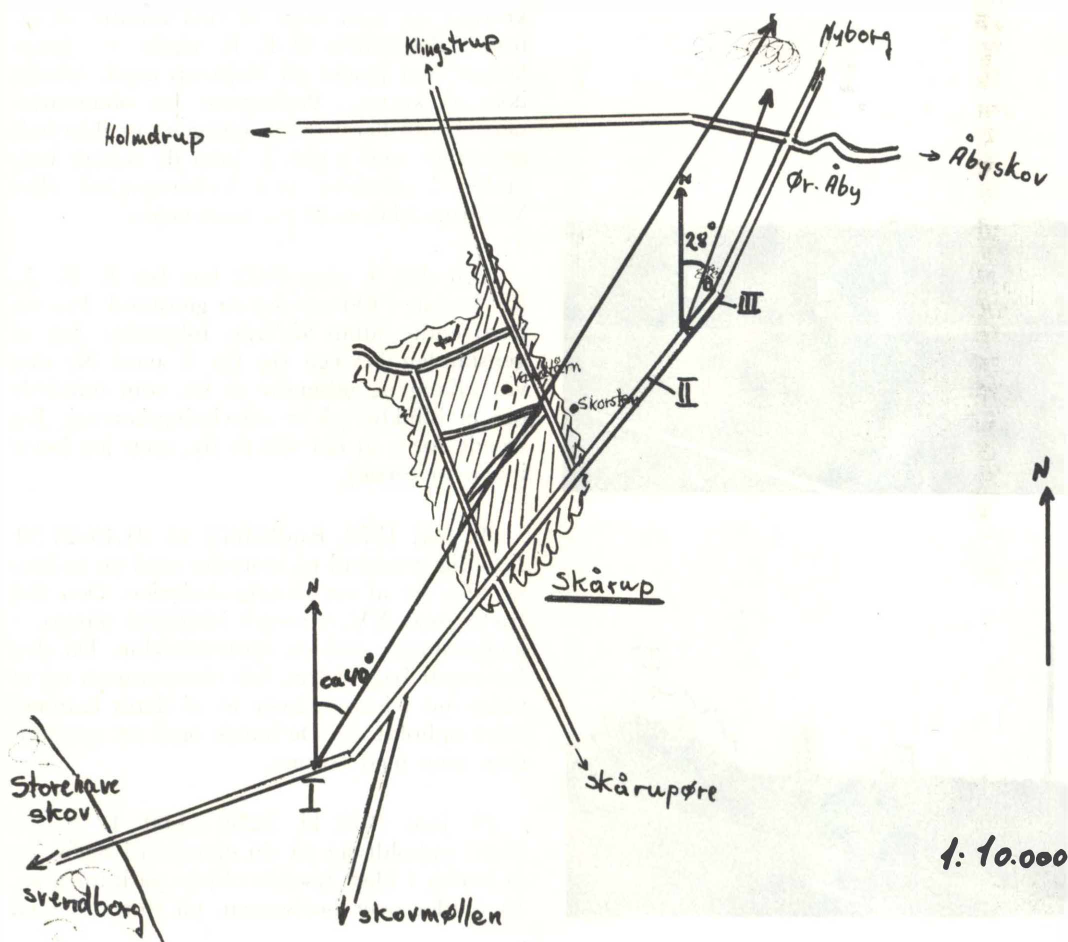

— Zprxwy-y-??

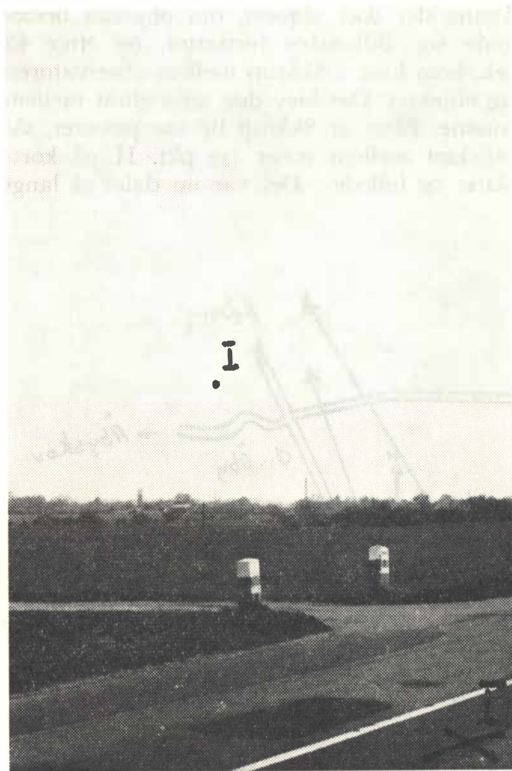
linge og Eskildstrup. Det var nærmest orangefarvet, som nordlys, bevægede sig op og ned, og var på størrelse med en to-øre. Observationen varede fra kl. 22,15–22,30, og objektet stod i den østlige horisont. Fru I. H. N. kom kørende på cykel det nævnte sted, og hun beretter, at det vekslede i lysstyrken. Ved Ravnholtskoven forsvandt det bag trætoppene.

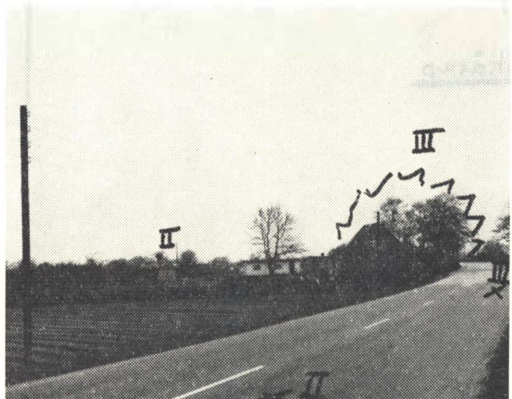
– – –

Den 4. maj 1972 kl. 22,23–22,25 er der følgende observation på Fyn. Beretningen kommer fra en 27-årig lærerstuderende fra Oure. F. B. kom kørende i bil fra Svendborg mod Nyborg; efter at have passeret Storehave-skoven, observeredes objektet i retning over Skårup, (pkt. I på kortskitsen). Da lyset ikke kunne identificeres som flylanterne (observatøren er fhv. erhvervsflyver), henledtes opmærksomheden derpå. Observatøren startede sit stopur. På grund af farten kunne det ikke afgøres, om objektet bevægede sig. Bilkørslen fortsattes, og efter 43 sek. kom huse i Skårup mellem observatøren og objektet. Det blev dog set i glimt mellem husene. Efter at Skårup by var passeret, sås objektet mellem træer (se pkt. II på kortskitse og billede). Det var nu dalet så langt

ned, så det ikke kunne ses direkte, kun lysskær fra det; det var dog tiltaget så meget, at det kunne minde om en ildebrand. Ved pkt. III blev lyset fra objektet set for sidste gang, og efter at det havde passeret huset, var der ikke mere at se. F. B. kørte en tid rundt i området, men det var væk. Et fly passerede ca. 10 min. efter i ØV-retn., men F. B. mener ikke, at det har noget med obs. at gøre.

En uges-tid senere fortalte en bekendt til observatøren, at han havde hørt om flere, der den nævnte aften mente at have set UFO'er; han mente dog, at det var lysraketter, man havde set. (Samme tanke havde observatøren haft). „Lysraketten" var først orangefarvet, lavt over jorden skiftede den til hvid, for til sidst at blusse op i orange.

Det er lysskiftet, der har fundet sted, mens F. B. passerede husene i Skårup, der udelukker raketteorien. Og ydermere ville en udbrændt lysraket på jorden ikke flamme kraftigt op, som følge af den mindre ilt-tilførsel. Bekendten til F. B. sagde, at „lysraketten" var landet på Vejstrup mark (findes ikke på kortet). Pejlingerne fra observationen (kontrolleret næste morgen) er ikke helt nøjagtige, særlig pkt. I, men de skærer hinanden i området ved Vejstrup-gård eller Vejstrup ådal, nord for landevejen.

– – –

Igen den 4. maj 1972 har fru E. K. J., Kochsgade i Odense set en genstand. Fra sin nordvendte altan så hun følgende: Jeg så genstanden bevæge sig fra S mod N; den var aflang og udsendte et lys, som mindede om et blinklys på et udrykningskøretøj. Jeg troede først, at det var et fly, men jeg hørte ingen motorstøj.

– – –

29. maj 1972, Rudkøbing kl. 21,45–21,50. 1 rødlig genstand på størrelse med en to-krone blev set af en 15-årig skoleelev. Den fløj fra S mod NV, i meget langsomt tempo, – langsommere end en sportsmaskine. Da den forsvandt bag et træ, løb observatøren og et vidne ud i haven, hvor to af deres kammerater opholdt sig. De havde også set genstanden, men med korona.

– – –

23. juni 1972 kl. 22,30–24,00. L. S. fra Høng opholdt sig på sin ejendom i Sæby, og så herfra 1 klart lysende objekt på himlen ca. 15 grader over horisonten, på størrelse med

en ært. L. S. antog det for et faldskærmsblus, da det dalede langsomt, og med kraftigt lys. Da det bevægede sig imod S, lyste det, som en stjerne, forsvandt da, for at dukke op igen m. nordlig kurs. Det varierede meget i højde og i lysstyrke, og stod ind imellem stille. L.S. gik i seng kl. 24,00, da var objektet stadig at se.

19. juli 1972 kl. 13,30 så I.-L. P. i Høje Gladsaxe en aflang grå genstand, på 4 cm, fra sin altan. Den blev set i S, med flyveretning SØ. I.-L. P. så den lige foran sig og kunne følge den ca. 10 sek., før den forsvandt over hustaget.

– – –

19. juli 1972 har været en begivenhedsrig aften, især på Amager, med hele 6 rapporter fra Sundby, og een fra Kastrup. Alle beskriver objektet lysende gult, og det blev set på samme tid, nemlig kl. 22,30–22,37. Størrelsesbedømmelse: som et nålehoved. Alle har betegnet flyveretningen: SV mod NØ. Observationen har været nævnt i Amagerbladet, og derfor har en herre fra Sirgræsvej sendt en rapport, som lyder: Min hustru og jeg sad på altanen, da jeg så et kraftigt konstant lys bevæge sig i sydlig retning, med samme hastighed som et fly. Jeg sagde til min hustru, at det måtte være et UFO af følgende grunde:

1. Det havde konstant lys. (Fly blinker).
2. Det kom fra SV, og fortsatte mod N.
3. Det lavede ingen støj.

Den pågældende aften kom mange fly fra V og gik ud over sundet, og derfra ind til landing i Kastrup. Fly der startede, gik mod SV.

– – –

19. juli 1972, 31-årig laborant fra Ballerup ser kl. 22,34–22,36 bag nogle træer i sin have en gul genstand i 15 graders højde. Den hoppede nærmest og bevægede sig i retningen S-SØ.

– – –

19. juli 1972, Bagsværd kl. 22,45–22,46. En dame, som var ude for at lufte sin hund, så en stjernelignende genstand opføre sig mærkeligt. Hun så den i ca. 45 graders højde, hvorfra den bevægede sig i en bue i vestlig retning ned til ca. 30 graders højde, hvor den forsvandt.

EKSPEDITIONEN ER FLYTTET!

Den 1. oktober fik lederen af vor ekspedition, Erik Benny Johansen, ny adresse. Bemærk venligst, at De nu skal skrive til:

SUFOIs EKSPEDITION
v/ Erik B. Johansen
Bækgården 16
2620 Albertslund.

Telefonnummeret er også nyt:
(01) 64 16 01

– OG UDKLIPSCENTRALEN

SUFOI's repræsentant for Lolland-Falster og chef for vor FORSKNINGSAFDELING, Ole Henningsen (– der altid efterlyser kvalificerede folk til de mange opgaver) er også flyttet. Her er adressen:

Ole Henningsen
Duegård
Volshave
4920 Søllested.

FLYTTER DE?

– så behøver De ikke have ulejlighed med at meddele os det skriftligt eller telefonisk. Blot De meddeler Deres „eget" posthus den nye adresse og samtidig fortæller, at De abonnerer på UFO-NYT – så sørger postvæsenet for, at vi får besked. Så let er det!

Flyvende tallerken observeret på nært hold

Albert Formiller fra Phoenix, Arizona, tager tit til Mexiko for at fiske. Både han og hans kone holder af den sorte havaborre, som man kan fange i Cholla bugten. Efter at have tilbragt en eftermiddag med at fiske fra

land den 5. november 1970, gik han igen om aftenen ned til stranden, bare for at se sig om. Omkring kl. 9 bemærkede han et lys på himlen, som syntes at nærme sig. Han sagde, det var et af disse UFO'er, som alle har hørt om. Det var rundt og tallerkenformet. Det var også helt stille. Der blæste ikke en vind, og havet var roligt uden brænding.

UFO'et standsede og svævede ca. 60 til 90 meter over vandet. Så tændtes et søgelys fra bunden af fartøjet og oplyste en plet på vandet, af Formiller anslået til at være ca. 800 m i diameter. Lyset gik næsten helt ind til kysten. Formiller stod ca. halvanden meter fra vandkanten.

Søgelyset kom fra et rør, og afhængigt af, om lyset blev hævet eller sænket, skiftede det fra en skarp plet til en udbredt oplysning af vandoverfladen. Først troede han, det var en helikopter på eftersøgning efter et eller andet, men der hørtes ikke en lyd. Efter nogle få minutters forløb indhylledes fartøjet i en sky, der ikke så ud til at være forårsaget af udstødningsgas, da der ingen bevægelse var i skyen.

Efter at have opført sig sådan i fem minutter, slukkedes søgelyset, og et lignende lys tændtes på toppen af fartøjet, og skinnede på den øverste del af skyen. Fartøjet begyndte så at bevæge sig i vestlig retning og var synligt i ca. 20 minutter. Andre lys sås på skibet, og de gav skyen et grønt skær.

Fredag morgen (d. 6. nov.) spurgte Formiller nogle andre fiskere, om de havde set det mærkelige lys på himlen aftenen før. En mand, som er sikkerhedsvagt på en fabrik i Phoenix området, sagde, at han var på vej ind i bugten efter at have været ude i golfen hele eftermiddagen, og han så lyset i luften. Han fortalte også, at han så det bevæge sig mod vest indhyllet i den grønlige sky. Han befandt sig imidlertid et andet sted i bugten og kunne ikke se søgelyset skinne på vandet.

(Weekly American News, 12. nov. 1970).
Saucers, Space & Science nr. 62, 1971.

/BK.

UFO-klassiker

Radar-observationer af UFO'er

Nedenstående tilfælde har været meget indgående beskrevet i ASTRONAUTICS AND AERONAUTICS, det officielle månedsblad for American Institute of Aeronautics and Astronautics. Det er AIAAs underkomité til undersøgelse af UFO'er, der har foranlediget artiklen bragt i tidsskriftet. Formålet hermed var at give medlemmerne lejlighed til at se nærmere på enkelte, særlige tilfælde og skulle også tjene til forklaring på, hvorfor komiteen havde anbefalet yderligere undersøgelser af UFO-problemet.

Det var dr. Gordon D. Thayer, ansat ved NOAA (National Oceanic and Atmospheric Administration) og tidligere tilknyttet Colorado-universitetets UFO-undersøgelse, der fremlagde tilfældet i tidsskriftet.

LAKENHEATH, England

Hændelsesforløbet er yderst kompliceret og omfatter flere observationer, der alle fandt sted i det østlige England om aftenen den 13. august 1956.

Kl. 22,30 indfangede Bentwaters Ground Control Approach Radar et UFO 40–50 km ØSØ, og det bevægede sig jævnt med kurs 295 grader, til det forsvandt på radaren på et punkt ca. 25–32 km VNV. Afhængig af, om man antager, at de anslåede tider og afstande er korrekte, får man farten til mellem 6.400 og 17.300 km i timen. Kl. 22,35 blev en gruppe på 12–15 UFO'er observeret på radar, da de bevægede sig fra ca. 13 km SV for Bentwaters til ca. 22 km NØ med en fart, der blev anslået til mellem 130 og 200 km i timen. Signalerne blev betydeligt svagere ved 22-km-punktet, men blev sporet ud til 65 km, da de faldt sammen i et enkelt stærkt ekko, der var adskillige gange større end ekko'et fra et B-36 fly under lignende betingelser. (Et B-36 er større end et 707). Det enkelte ekko forblev stationært i 10–15 minutter, bevægede sig 8–10 km mod NØ, standsede i 3–5 minutter og bevægede sig endelig uden for rækkevidde kl. 22,55. Kl. 23 blev et andet UFO indfanget på radar ca. 50 km øst for stationen og sporet til et punkt ca. 40 km vest for stationen på ca. 16 sekunder, hvilket indicerer en fart på ca. 19.000 km i timen, skønt operatøren brugte udtrykket „... fart over 4.000 miles (6.400 km) i timen." Så kaldte en eller anden på Bentwaters GCA stationen Lakenheath Radar Air Traffic Control Center, der ligger ca. 70 km NV for Bentwaters, for at høre, om de havde observeret nogle mål på 6.400 km/t og for at rapportere, at nogen i kontroltårnet i Bentwaters havde set „... et klart lys, der passerede fra øst mod vest i en fantastisk fart i en højde på ca. 1200 meter." På samme tid rapporterede en C-47 pilot, der fløj over stationen i 1200 meters højde: „Et klart lys strøg under flyvemaskinen fra øst mod vest i en fantastisk fart." Straks fik Lakenheath alle kontrollerne til at skandere deres radarskop. Ca. 30–40 km SV for Lakenheath blev der opdaget et i alt væsentligt stationært mål, som var omtrent, hvor det sidste Bentwaters mål var blevet observeret. Bentwaters blev opkaldt og bekræftede, at de også havde dette objekt på deres radar. Pludselig begyndte det at bevæge sig mod NNØ med en fart, der senere blev udregnet til 650–960 km i

timen, men „ikke med nogen mærkbar forøgelse af farten; det var konstant, fra det begyndte at bevæge sig til det standsede.“ Det forandrede retning adskillige gange, hele tiden i lige linie, hele tiden med ca. 960 km i timen uden tilsyneladende acceleration eller deceleration. Retningsændringerne varierede i længde fra 13–32 km, mellem stationære perioder på 3–6 minutter. Observatører i Lakenheath foretog også visuelle observationer, og det blev senere fastslået, at „to radarapparater og tre observatører på jorden“ beskrev i alt væsentligt det samme usædvanlige hændelsesforløb.

Endelig blev en RAF De Havilland „Venom“ natjager sendt på vingerne for at checke UFO-et. Maskinen blev dirigeret mod det da stationære UFO af RATCC radar. Da piloten var mindre end 800 meter ret foran UFO'et, meldte han over radioen: „Jeg har mine kanoner låst fast på ham.“ (Dette henviser for øvrigt til radar skudkontrolsystemet). UFO'et var „det klareste mål, jeg nogensinde har set på radar,“ bemærkede piloten senere.

Under jagten udbrød piloten pludseligt: „Hvor blev han af?“ Folkene i Lakenheath informerede ham om, at UFO'et havde cirklet fra foran maskinen til direkte bagved den. Dette blev synligt bekræftet af piloten, som prøvede mange undvigende manøvrer, men han var ikke i stand til at ryste UFO'et bort fra flyets hale. Disse manøvrer blev observeret på radar, og det viste både UFO'et og Venom-jageren som adskilte mål. På dette tidspunkt var piloten temmelig bange og var også ved at løbe tør for brændstof og fløj tilbage til basen.

En anden Venom-jager, der fløj hen mod det nu igen stationære UFO, havde maskinvanskeligheder og fløj også tilbage til basen. UFO'et blev der et stykke tid, foretog nogle flere manøvrer og fløj så af sted igen med en fart på de samme 960 km i timen, som tidligere var blevet udregnet. Hver af disse fartberegninger blev kontrolleret adskillige gange.

Så gør artiklen rede for mange forsøg på at forklare disse begivenheder, men konkluderer med temmelig indlysende logik, at intet kendt konventionelt eller menneskeskabt objekt synes at kunne forklare hele observationsforløbet.

HOKKAIDO, Japan

Et andet tilfælde med både radar og visuel observation blev givet til redaktøren for UFO REVIEW, Peter Guttilla, af en person, der har bedt om at måtte forblive anonym. Det gengives her i alt væsentligt, som han skrev det til instituttet.

„Mens jeg gjorde tjeneste i Air Force i Japan i efteråret 1957, observerede jeg og ca. 50 andre af Air Forces personel visuelt og elektronisk et UFO. Jeg arbejdede som senior kontrol tekniker i radar operationer på Japans nordlige ø, Hokkaido.

Denne observation fandt sted en gang omkring oktober måned 1957 kl. 22. På dette tidspunkt opfangede vi noget på radar, som vi var ude af stand til at identificere, ca. 130 km sydvest for vor beliggenhed, i en højde af ca. 4.500 meter. Tre nærjagere blev sendt på vingerne for at forsøge at indhente og identificere det ukendte mål.

Jagerpiloterne fik, hurtigt efter at de var kommet op i luften, visuel kontakt med objektet. De beskrev målet som et blåt lys med røde flammer bagefter sig, skønt det tilsyneladende bevægede sig meget langsomt. Det blev bekræftet ved radarkontakt, at farten var ca. 250 km i timen. Da afstanden reduceredes til omkring 5–8 km, gik objektet lige op i lodret flugt, idet det fuldstændigt forlod jagerfartøjerne og gjorde identifikation umulig.

Mens jagerne forsøgte at nærme sig, gik adskillige medlemmer af mandskabet, deriblandt jeg, skiftevis ud for at se på UFO'et. Det så netop ud, som jagerpiloterne havde beskrevet det, et blødt, blåt lys noget større end en stjerne og dog meget mindre end Månen. Der var rødlig udstødning fra objektet; det efterlod imidlertid intet (lys)spor. Det kunne flyve fuldstændigt lodret i en voldsom fart, der ikke kunne måles af radarenhederne.

Næsten det samme hændte mindst 6 gan-

ge i de følgende 2 uger. I løbet af denne tid blev lyset set af mange fra personellet, og der blev gjort adskillige, helt forgæves forsøg på at indhente genstanden.

På grund af den lange tid mellem denne observation og denne rapports dato, kan jeg ikke nøjagtigt huske dato, tidspunkter osv. Imidlertid blev objektets nøjagtige position, fart, højde og alle detaljer journalført efter krav fra USAFs Air Defense Command, og en UFO-rapport blev lavet både af jordpersonellet og af jagerpiloterne. Nogle af disse rapporter er skrevet med denne rapportørs skrift. På grund af denne informations fortrolige natur ønsker forfatteren at forblive anonym."

I løbet af en travl foredragsturné denne måned i Portland, Oregon, hvor jeg talte på 8 collegier på 5 dage, mødte jeg tilfældigt tre forskellige mænd, som alle havde observeret UFO'er, mens de gjorde tjeneste som radaroperatører i USAF for Air Defense Command. Hr. Y. havde en vældig imponerende baggrund i at betjene radar og fortolke de data, de frembringer. Han trak sig tilbage for nogle år siden efter mere end 30 års tjeneste. Han havde været en af de første operatører på vestkysten, havde gjort tjeneste over hele verden og havde undervist mange mennesker fra både Air Force og luftfartsselskaber i at betjene mange forskellige typer af radaranlæg. Han regnede ud for mig, at han havde observeret radarskærme i en „hel menneskealder" – ca. 60.000 timer!

MONTANA, USA

Mens han gjorde tjeneste ved et anlæg i Great Falls, Montana, havde hans apparat og de andre 4, med hvilke det var tæt forbundet (i den samme del af landet), alle observeret et UFO, der bevægede sig med godt 6.000 km i timen i vandret flugt i 1951. (Vi havde den gang absolut ikke noget fly, der kunne bevæge sig så hurtigt). Fordi han var den eneste af de mange operatører i de 5 grupper, der havde Top Secret sikkerhedstilladelse, var det hans ansvar at forberede „gruppetilretningerne" fra billeder taget af radar ved hvert anlæg og indsende de fortrolige data til Air Defense Command – ikke til Projekt Blue Book. Han havde af en oberst fra Air Defense Command (og fra en civilperson!) modtaget en speciel instruktion i at udfylde UFO-rapportformularen. Der blev aldrig sendt oplysninger tilbage til ham, men ved en given lejlighed fik han tak og blev komplimenteret for sine rapporter. UFO-observationer var temmeligt almindelige i dette område og indbefattede et andet tilfælde, som fik håret til at rejse sig på mit hovede!

CANADA – USA

Af de canadiske radaranlæg i Calgary var hr. Y's mandskab blevet oplyst om, at tre UFO'er fløj sydpå mod USA, men de fløj ikke så hurtigt. Radaren opfangede UFO-erne og en USAF jetnærjager blev sendt på vingerne fra en base i det østlige Washington. Radio- og radarkontakt blev opretholdt med maskinens pilot, mens han blev dirigeret hen mod UFO'erne, som også blev observeret på radar. I knap 4.900 meters højde meldte piloten over radioen, at han så 2 af UFO-erne. Kort efter forsvandt han og hans maskine. Vraget blev aldrig fundet, skønt et rekognoscerings- og redningsfly omgående blev sendt afsted, og radarfolkene nøjagtigt vidste, hvor flyet havde været og hvor det havde været på vej hen, da det forsvandt. Jeg havde læst om andre lignende rapporter, men at høre om det fra én, der selv havde været der, gør et meget større indtryk. Hr. Y. vil senere give os mere detaljerede oplysninger om disse og andre observationer.

WASHINGTON, USA

En hr. X. beskrev en natlig radar-visuel observation, der fandt sted for nogle få år siden i Washington-området. Et Air Defense Command radarhold opfangede et UFO, der var på vej mod dem, og som ikke fløj så højt. En medarbejder, der så i en kikkert, observerede, at UFO'et skiftede farve fra rødt til blåt og tilbage igen med intervaller på 15 sekunder. I disse intervaller brød objektet også radar„låsen", skønt det forblev synligt på de konventionelle radar-anlæg. Betydningen af låsens brydning er den, at intet missil kan sendes mod UFO'et så længe ra-

dar'et ikke kan holdes fastlåst på UFO'et! Det syntes også at tyde på en forfinet teknologi, som muliggør en modtagelse og analyse af radarsignalerne – og som f. eks. kan ændre de elektromagnetiske egenskaber ved plasmaområdet, og således ændre radarbølgen, der reflekteres fra plasma'et. De to radaranlæg fungerede på forskellige frekvenser, og der var bestemt et glødende felt, som omgav UFO'et. Igen blev rapporterne sendt til Air Defense Command.

Nordvest-USA

En tredje tidligere radaroperatør fra den nordvestlige del af landet fortalte mig om en F-106 overlyds jagermaskine, der blev sendt på vingerne for at forfølge et UFO, der var blevet observeret på radar, og det bevægede sig med høj fart i ca. 4.500 meters højde. F-106 maskinen optog forfølgelsen fra denne højde lige ned til jorden, mens UFO'et bevægede sig med utrolig fart gennem kløfter og dale i det forrevne, bjergrige område. Til sidst ramte jageren med næsen lige ind i en klippe, hvilket UFO'et undgik ved at flyve lodret op. Op vil sige ikke kun forbi de forræderiske klipper, men mere end 30 km opad, til det kom ud af denne radars rækkevidde. Øjensynligt blev maskinen ført væk af den rivende flod. Igen blev der afsendt strengt fortrolige rapporter til Air Defense Command, og selvfølgelig blev der ikke udsendt nogen pressemeddelelse med forklaring på maskinens styrt eller forsvinden.

Det er værd at lægge mærke til, at jagermaskiner normalt er udstyret med automatiske kameraer, der let betjenes af piloten, når han forfølger noget, hvadenten det er et UFO, et slæbemål eller en anden maskine, der bliver benyttet under træningsøvelser.

Hr. Y. fortalte mig, at efter hændelsen med den forsvundne maskine, blev nærjagere beordret til at holde sig mindst 16 km væk fra UFO'er, men de skulle tage automat-kamerafotografier. Man kan spekulere over, hvad der egentlig skete med disse film. Også hvis UFO'er ikke frembyder nogen trussel mod USA's sikkerhed, hvilket højlydt og vedvarende fastholdes af Air Force, hvorfor blev så alle disse data hemmeligholdt? Man ville givetvis anse tabet af en flyvemaskine, der jager UFO'er, for skadelig for landets sikkerhed, hvis maskinens formål er at beskytte landet, ikke sandt? Man kunne også forvente, at familierne til de savnede piloter nok ville anse deres sikkerhed for truet ved tabet af deres mænd.

UFO REVIEW. Okt. 1971. /*B.S.*

UFOnaut-rapport

FRA DUNCAN, BRITISH COLUMBIA, CANADA

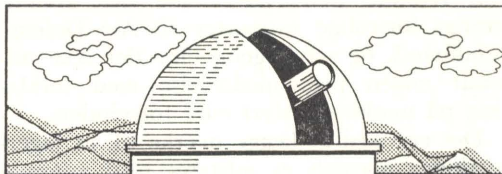
af Brian C. Cannon

Fra Cowichan dalen er der kommet et halvt dusin rapporter indenfor de sidste seks uger. Den mest bemærkelsesværdige er fra søndag.

Mrs. Doreen Kendall fra Nanaimo rapporterede, at hun så et lysende, rundt objekt, omkring 15 m i diameter, som svævede kun 10 m fra hende i Cowichan District Hospital, hvor hun arbejder som sygeplejerske.

Mrs. Kendall, en kvinde i 50'erne, som de sidste ni år har rejst til Duncan for at arbejde, sagde, at der var to væsener af skikkelse som mænd i en klart oplyst kuppel på

fortsættes side 208

VIDENSKAB

Etterprøvning af relativitetsteorien

NASA har startet udviklingen af et rumfartseksperiment, som skal eftervise ækvivalensprincippet; en hjørnesten i Albert Einsteins generelle Relativitetsteori.

Projektet kaldes „Gravitational Redshift Space Probe Experiment" (Tyngde-rødforskydnings rumsonde eksperiment). Forsøget bliver projekteret af NASA Marshall Space Flight Center for NASA's rum-videnskabs afdeling. De indledende forsøg med brint MASER eksperimentet udføres på kontraktbasis af Smithsonian Institutions astrofysiske observatorium. Selve kontrakten om udvikling af eksperimentet forventes at være underskrevet senere på året, mens opskydningen foretages med en Scout-D raket fra Wallops Island, Virginia, sent i 1974.

Ækvivalensprincippet udtaler, at man i et lille område af rummet ikke kan skelne mellem en tyngdekraft og en almindelig mekanisk acceleration i modsat retning. En konsekvens af dette princip er, at to ens ure anbragt på steder med forskellig tyngde, tilsyneladende vil vise forskelligt. Det skal bemærkes, at tiderne i sig selv ikke forandres, – snarere er det tidens og rummets geometri, som forvrænges af tyngden. Denne tilsyneladende effekt kaldes tyngde-rødforskydning, fordi en lysstråle, som undslipper Solens eller et andet tungt legemes tyngdefelt vil ændre frekvens henimod den røde ende af spektret, når den (lysstrålen) kommer ind i et svagere tyngdefelt.

I eksperimentet vil et ur blive sendt ud i en $3\frac{1}{2}$ times elliptisk bane over Atlanten. Under hele turen vil uret være i et svagere tyngdefelt end et lignende ur, som opstilles i en station på Bermuda. Derfor vil den frekvens, som uret i rumsonden har, og som kan observeres ved telemetri, hele tiden være større end urets på jorden. Den observerede effekt vil derfor faktisk blive en „blåforskydning". Mens raketten stiger op gennem det stadig svagere tyngdefelt til dens maximumshøjde på 18.000 km vil uret endda synes at gå stadig hurtigere. Omvendt vil uret på nedturen synes at gå stadig langsommere. Under hele turen vil forskellen mellem de to ure blive målt og sammenlignet med den forskel, som Einsteins teori forudsiger.

Det bliver som nævnt Smithsonian Institutions astrofysiske observatorium, som skal udvikle MASER urene til eksperimentet. Disse ure er de mest stabile, som findes, i hvert fald inden for det tidsrum på nogle få timer, som eksperimentet kommer til at løbe over. De er stabile i et forhold på ca. én til en (amerikansk) kvadrillion ($1:10^{14}$), og de vil give en målenøjagtighed på en totusindedel procent af den forudberegnede effekt.

Når selve design-studierne er afsluttet omkring 30. juni 1972, begynder Marshall Centeret at opbygge støttesystemerne i raketten (batterier, antenner, varme- og trykbeskyttelse og omformere). Samtidig bygger Smithsonian gruppen selve MASER uret og dets

kontrol- og sendeudstyr, samt det andet ur til jordstationen. Marshall SFC bliver ansvarlig for samordning og afprøvning af hele systemet. MSFC blev involveret i rødforskydningseksperimentet i 1967 på basis af arbejder udført af Varian, MIT og Harvard. De originale planer sigtede på at sende et ur op i et synkront ækvatorialt kredsløb, men vægten af hjælpesystemerne til brint-urene var på daværende tidspunkt for stor til, at forsøget ville have været økonomisk gennemførligt. Udviklingen af uret blev dog videreført af Smithsonian Observatoriet og NASA, og i 1971 var planerne for hele eksperimentet klar.

De ledende forskere fra S.O. er dr. Robert F. C. Vessot og dr. Martin W. Levine. John Stone fra MSFC leder selve eksperimentet, Richard F. Jendrock fra SO leder forsøgsprogrammet og indsatsen fra de mange MSFC-laboratorier koordineres af Fritz Weber. Dr. Rudolf Decher fra NASAs rumvidenskabs laboratorium støtter programmet videnskabeligt.

NASA News no. 72–105, 18. maj 72.
/OJK

Den Generelle Relativitetsteori udtaler sig om forholdene mellem fysiske systemer, som er accelererede i forhold til hinanden, i modsætning til den Specielle Rel.teori, som kun behandler systemer, som bevæger sig med jævn hastighed i forh. til hinanden (Inertialsystemer).

Rødforskydningen er den effekt for lyset, som svarer til f. eks. ændringen i tonehøjden for lyden, når et udrykningsfartøj passerer en observatør. Denne effekt kaldes også Dopplereffekten.

Scout-D er en amerikansk mellemdistance artilleriraket.

MASER står for Microwave Amplification by Stimulated Emmission of Radiation, dvs. et apparat som udsender forstærkede mikrobølger, når det påvirkes af radiosignaler – eller mikrobølger. Ikke at forveksle med LASER, som giver nogenlunde samme effekt, blot med lys.

Synkront Kredsløb. Kredsbane, hvor højde og hastighed er afpasset således, at satellitten befinder sig over samme geografiske punkt altid. *OJK.*

Atomure med på flyvetur

Cesium standard atomure – som blev fløjet Jorden rundt ombord i passagerfly, først i østgående og derefter i vestgående retning – har givet ny bekræftelse på Einstein's relativitetsteori.

Eksperimentet blev ledet af US NAVAL Observatory's Time Service Div., og der blev brugt cesium standard ure, som blev stillet til rådighed af firmaet Hewlett-Packard. Eksperimentet blev udført ombord på normale TWA og PAA rutefly, med American Airlines som supplement for at dække de indenrigske strækninger, som TWA og PAA var afskåret fra.

Den østgående rejse begyndte i Washington den 4. oktober 1971 ombord på PAA Boeing 747 og de 4 cesiumure, som blev brugt under eksperimentet, vendte 65,4 timer senere tilbage efter en sammenlagt flyvetur på 41,2 timer. Den vestgående rejse begyndte den 13. oktober 1971 ombord på TWA Boeing 707 og sluttede 80,3 timer senere efter en flyvetid på 48,6 timer.

Tids-paradokset ifølge Einstein's teori har

fremkaldt heftige videnskabelige diskussioner om, hvorvidt et nøjagtigt ur, stationært placeret på Jorden, ville måle tiden anderledes end et lige så nøjagtigt ur, der bevægede sig Jorden rundt i fly med jetfart. Teorien viste, at et ur i bevægelse i østlig retning ville tabe i forhold til det stationære ur og vinde, når det blev bevæget i vestlig retning.

Før man fik udviklet uhyre nøjagtige atomure i rimelig størrelse, var det ikke muligt at få verificeret teorien gennem forsøg; for den teoretiske forskel mellem uret i bevægelse og det stationære ur beløb sig til kun nogle få milliardedele af et sekund (nanosekunder). For den hastighed og specifikke flyvebane, der blev fløjet i østlig retning, forudsagde teorien et tidstab på 40 nanosekunder ± 23 nanosekunder.

Gennemsnittet for de 4 cesiumure var 59 nanosekunder ± 10 nanosekunder, standard afvigelse.

Meget større korrelation blev tilvejebragt i det vestgående eksperiment, hvor teorien forudsagde en „vinding" i tid på 275 nanosekunder ± 21 nanosekunder, og de 4 „flyvende" ure viste et gennemsnit på 273 nanosekunder ± 7 nanosekunder.

Resultatet af eksperimentet blev først fornylig afsløret af Richard E. Keating fra Naval Observatory's Time Service Div., og J. C. Hafele, tidligere ved Washington Universitetet, nu i forskningsafdelingen på Caterpillar Tractor Co.

Keating og Hafele konkluderer, at „der ikke synes at være meget grundlag for yderligere diskussion med hensyn til, om ure vil vise samme tid efter en rundrejse; for vi har konstateret, at det gør de ikke."

Imidlertid kunne de og andre videnskabsmænd tænke sig at gentage eksperimentet ved Mach 3-hastighed (3 gange lydens). Hertil ville de benytte Lockhead SR-71 fly fra det amerikanske flyvevåben. Ved Mach 3 skulle den østgående retning resultere i en tidsvinding i stedet for et tab, med en tilsvarende modsat virkning ved den vestlige flyveretning, således at urene her tabte.

TO-ej/

Tegn på regn - på Mars!

Ved den 24. Internationale Geologiske Kongres, der fandt sted i Montreal i Canada fornylig, meddelte dr. Harold Masursky fra U.S. Geological Survey, at man nu havde hentet endnu flere oplysninger ned fra Mars.

Mariner 9's TV billeder har tidligere vist tegn på, at der en gang før i tiden har været vand i flydende form på planeten. Nu har sonden også sendt billeder, der på tilsvarende måde viser tegn på regn.

De store, bugtede kanaler, der kom til syne på Mariner 9-billederne, kort efter, at støvstormen havde lagt sig, tydede ikke på regn, men snarere på smeltevand, der havde været bundet i permafrost.

Regn ville vise sig som kanaler, i et tæt net spredt ud over et helt område, fortalte dr. Masursky. Man havde nu gennem en speciel proces fået detaljer i nogle billeder af et gammelt krater-område til at træde tydeligere frem; og disse „forbedrede" billeder viste netop et sådant mønster!

Der kan kun have eksisteret vand eller regn på Mars i episodisk form – med omkring 100 millioner års mellemrum, sagde han. Her på Jorden har istiderne episodisk form, og Mars synes at vise et tilsvarende mønster. Man forstår den marsiske istidscyklus lige så lidt som den jordiske, og hvis man kunne få svar på nogle af sine spørgs-

mål om Mars' istids-cyklus, ville man samtidig få noget at vide om Jordens.

Det atmosfæriske tryk er nogle steder på Mars nede på 10–12 millibar og altså normalt for lavt til, at vand kan eksistere der i flydende form. Dog kan det tænkes, at hvis al (vand- eller kultveilte-) isen på Mars' poler – og alt, hvad der måtte findes som permafrost andre steder på planeten – smeltede, så ville det atmosfæriske tryk stige tilstrækkeligt til, at der periodisk kunne forekomme vand i flydende form.

Hele planeten Mars er efterhånden blevet gennemfotograferet, og på nogle af de nyeste TV-billeder har man nu også opdaget lavthængende skyer i vulkanske kratersænkninger. Oplysninger, indhentet ved infrarød radiometri, tyder på, at disse skyer består af vanddamp, ikke kultveilte! „Nu skændes vi som rasende," sagde dr. Masursky. „Er disse skyer en følge af kredsende opdrift eller er det udledning af dampe fra vulkaner?"

Geologerne var interesserede i at få oplysninger om den enorme vulkan, Nix Olympica, med dens enestående stejle skråning for foden af et bjerg, der måler 500 km i diameter. Dr. Masursky fortalte, at skråningen formentlig er dannet ved storme og erosion; men geologerne ville gerne – hvis dette var tilfældet – vide, hvorfor andre vulkaner af denne type på Mars ikke har tilsvarende skråninger.

„Det er helt klart, at det vil rumme vide perspektiver, dersom dette er en klint, som er formet af bølger," sagde han. „Hvis der havde været et hav på Mars, så ville det have ligget lige præcis her. Men den foretrukne hypotese for øjeblikket er erosion."

TO ultimo aug. 72, ej/IOKj.

RAM, et anvendeligt radar-absorberende stof

Det amerikanske flyvevåben har netop afsluttet en række forsøg med et nyt radar-absorberende materiale (forkortet: RAM). Det har vist sig, at RAM også kan bruges i bærende konstruktioner. Når RAM anvendes i fly og raketter, kan disse kun inden for en begrænset afstand registreres på radar.

Plader af det lette, varmebestandige materiale er i mere end 1.000 timer blevet udsat for temperaturer på op til ca. 320 grader C, uden at de har mistet noget af deres evne til at absorbere radar. RAM bliver under kontrakt med det amerikanske flyvevåben fremstillet af North American Rockwell's afdeling i Tulsa.

En prototype af en motor-indsugningsskærm har været igennem mere end 200 timers forsøgsflyvning, uden at der har været funktionsvanskeligheder med den. Udover RAM-egenskaberne vejer skærmen mindre end almindeligt aluminium og kan masseproduceres til konkurrencedygtig pris.

Forud for disse resultater er gået 3 års forsøgsarbejde, finansieret af det amerikanske flyvevåbens Materials Laboratory og Avionics Laboratory. Flyvevåbnet afslører ikke, hvor stor en procentdel af den radar-energi, som rammer RAM, der bliver absorberet. Besynderligt nok vil de heller ikke ud med, i hvor stort et frekvensområde, stoffet er virksomt. Disse stoffer er normalt kun virksomme (altså absorberende) over en begrænset del af spektret.

TO ultimo aug. 72, ej/IOKj.

KOMMENTAR:

Kan man tænke sig, at nogle UFO'er kan være udstyret med et lignende materiale og derfor ikke registreres på vore radarskærme?

Medlemsorientering

Under denne overskrift bringes i hvert nummer en kort omtale af aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens utrættelige arbejde.

Forretningsudvalget (FV):

FV har siden sidst holdt tre møder. Af de emner, som blev drøftet, har nedenstående nok også interesse for medlemmerne:

Erich von Däniken:

Mandag/tirsdag den 11. og 12. september fik Danmark besøg af den kendte schweiziske forfatter og fortidsforsker Erich von Däniken. I samarbejde med Strubes Forlag og Psykisk Selskab arrangerede SUFOI to interessante aftener, én i København og én i Fredericia. Däniken viste her sine lysbilleder og holdt foredrag. Fremmødet ved disse arrangementer var meget stort, og vi takker herfor. I København afholdtes tillige en pressekonference med Däniken mandag eftermiddag. – FV havde i lang tid arbejdet på at besøget skulle klappe. Erfaringerne var så gode, at det sikkert ikke bliver sidste gang, at vi gennemfører arrangementer af denne størrelse.

Repræsentantskabet (Rep.):

SUFOI's Repræsentantskab (se side 2) holdt i week-enden den 16/17 september sit halvårlige møde. Et udførligt referat fra mødet er endnu ikke færdigt; det bringes i næste nummer. Som det fremgår af SUFOI's opbygning på side 2, udgør Rep. SUFOI's egentlige ledelse.

Vandreudstillingen:

Den længe ventede udstilling er endelig færdig. Flere biblioteker har allerede hørt om den og vist interesse for at huse den i et par uger hver. Vi får derfor intet problem med at finde udstillingssteder. – Den består af 10 plancher, som i tekst, illustrationer og fotos viser UFO-problemet, sådan som SUFOI ser på problemet i dag. Det har ved redigeringen heraf vist sig nødvendigt at skære kraftigt ned på antallet af emner, for at udstillingen ikke skulle virke for uoverkommelig for tilskuerne. Følgelig er enkelte emnegrupper ikke medtaget, herunder de meget diskuterede „kontaktberetninger". Udstillingernes publikum får udleveret et kort program til hjælp for forståelsen af plancherne. Interesserede kan også få boglister med forslag til uddybende litteratur.

Annoncer i UFO-NYT:

Dette punkt har før været berørt i Medlemsorientering, men FV har bedt mig føje et par ting til. Principielt er sagen den, at enhver mod betaling kan annoncere i UFO-NYT efter henvendelse til redaktør Iver O. Kjems (side 2). FV vil dog understrege, at bragte annoncer blot skal opfattes som det er, og *ikke som et udtryk for SUFOI's indstilling eller sympati.* Hermed skal ikke være sagt ét ondt ord om fremtidige annoncører, blot den kendsgerning, at også annoncer uden nogen tilknytning til seriøs UFO-forskning vil blive medtaget!

Nyt oplag af „UFOs i Focus":

Det har vist sig nødvendigt at trykke et nyt oplag af vores bogsucces „UFOs i Fokus". Dette nye oplag er dog begrænset, så vi opfordrer læsere, som måtte være interesseret i bogen, til at bestille den hurtigt. Den er ved at være så godt som udsolgt i boghandlen, hvor prisen i øvrigt er 46,50 kr. Særprisen for UFO-NYT's læsere er 34,50 kr. *Benyt Dem af dette overordentlig fordelagtige tilbud!* Indsend beløbet til:

SUFOI, postgiro 11 77 25.

Pjecer – Foredrag:

Her gentages kort to ting, som vi nævnte sidst:

Vore nye pjecer kan rekvireres *gratis* hos Ekspeditionen (ny adresse!). Giv en pjece til dem, som De snakker UFO'er med. Vi vil

være glade, om De på denne måde vil hjælpe os med at få flere til at læse UFO-NYT.

Ved at henvende Dem til SUFOI's Foredragsafdeling (side 2) kan De få alle de oplysninger om hvor og hvordan vi holder foredrag. Vore foredragsholdere kommer gerne ud til Deres forening, klub eller studiekreds for at fortælle om emnet. Vi medbringer lysbilleder og kan garantere Dem en spændende og interessant aften. Foredragenes længde er normalt 1½–2 timer. Vedrørende honorar, så aftales det i de enkelte tilfælde.

Ekspeditionen får NY ADRESSE:

SUFOI's Ekspedition holder flyttedag. Når De modtager dette blad er adressen ændret til:

SUFOI's EKSPEDITION
v/ E. B. Johansen,
Bækgården 16, 3. sal,
2620 Albertslund,
tlf. (01) 64 16 01.

UFO-diskussionsaftener, grupper, m.m.:

Der findes slet ikke så få UFO-grupper rundt om i landet. Mange af dem arrangerer hyggelige aftener, hvor man hver 14. dag mødes for at diskutere den fælles interesse: UFO'er.

Der er sikkert også mange grupper, som gerne vil have flere deltagere. Samtidig skal der nok også findes en del, som kunne tænke sig at være med et par aftener til disse møder. SUFOI kender flere af disse grupper og hvis de ønsker, at vi skal omtale dem kort i UFO-NYT, så send os et par ord om jer selv. Vil De på den anden side være med et sted, så skriv også. Vi vil gerne – efter evne – hjælpe disse grupper, hvis arbejde vi finder meget værdifuldt. Denne lille „reklameservice" er naturligvis gratis.

Vi lægger ud med kort at fortælle om en gruppe ved Virum nær København. Det er:

VIRUM UFO-KREDS
v/ Inge Larsen,
Virum Stationsvej 141 A,
2830 Virum, tlf. (01) 85 33 94.

UFO-kredsen er 3 år gammel. Den består i dag af ca. 15 aktive deltagere, og vi skulle hilse og sige, at der altid er plads til en til. Alderen ligger for tiden mellem 20 og 30 år med enkelte undtagelser, men det skulle endelig ikke afholde nogen fra at deltage. Alle emner af fælles interesse tages op, dog lægges der hovedvægt på UFO'er og forsøget på at trænge ind bag emnet.

Møde med von Däniken

Som omtalt andetsteds lykkedes det os at få den kendte fortidsforsker Erich von Däniken til Danmark. Foredraget, som blev arrangeret i samarbejde med Strubes Forlag og Psykisk Selskab, var i virkeligheden blevet til på foranledning af herr John Dahl, der på en ferierejse fik den gode idé at besøge von Däniken. Tilfældigvis var von Däniken hjemme på et ophold mellem sine mange rejser – og det gav resultat.

Foredraget kom op med meget kort varsel og viste sig umuligt at udsætte til et mere passende tidspunkt. Von Däniken er uhyre optaget og allerede dagen efter Fredericia-foredraget skulle han holde foredrag i Schweiz. Det viste sig vanskeligt at få en tilfredsstillende sal både i København og i Århus, der netop fejrede den årlige festuge. Derfor blev det jyske foredrag holdt i Fredericia, medens vi i København måtte ud til Danmarks Tekniske Højskole i Lundtofte.

Vi havde den store glæde, at der var så overvældende tilstrømning i Lundtofte, at foredraget først kunne påbegyndes 15 minutter forsinket, hvilket tilhørerne tog pænt. Mange var også ankommet sent, idet stedet var ret svært at finde. Ufatteligt, at D.T.H. ikke har en bedre skiltning end tilfældet er. Intetsteds i Lundtofte så vi vejskilte el. l. som viste, at her ligger en kæmpemæssig forsknings- og læreanstalt.

Imidlertid var det ikke det eneste irriterende ved D.T.H. Det ene af de to forstærkeranlæg, som D.T.H. efter aftale stillede til vor rådighed, brød sammen, hvilket forårsagede, at vor tolk, Ensio Slej, måtte stå nær talerstolen og derved ikke kunne få lys på det støttemanuskript, von Däniken havde udleveret til ham. Da lysbillederne skulle vises, varede det en rum tid før lyset i salen blev slukket – af den simple årsag, at D.T.H.s teknikere kun kunne slukke lyset fra varmecentralen og ikke ved en kontakt i selve salen.

Tolkningen gik i øvrigt ikke så godt som planlagt. Von Däniken havde kun haft tid til en meget kort samtale med Slej, ligesom Slej ikke havde haft mulighed for at se og diskutere hans lysbilleder. Da von Däniken ikke er vant til tolk, begik han den fejl at lave afsnittene så lange, at Slej havde svært ved at huske indholdet, hvilket selvsagt vakte en forståelig irritation hist og her. Det skal nævnes, at tolkningen i Fredericia blev ændret i forhold til Lundtofte, og at det hele gik glat der.

Von Dänikens foredrag var bygget op over hans tidligere undersøgelser samt over de nye, store og helt fantastiske hulefund i Equador. Disse fund er beskrevet og illustreret i hans nys udkomne bog. Måden von Däniken fandt frem til Equador-hulerne på bør fortælles, idet den beretter meget om mennesket Däniken.

Fra Equador havde von Däniken fået tilsendt avisudklip, der fortalte om en pressekonference afholdt af forskeren Juan Moricz, der havde opdaget et udstrakt net af huler og kunstigt skabte gange i Equadors og Perus undergrund. I dette hulesystem var der fundet uhyre skatte bl. a. i form af guld- og sølvplader med indprægede figurer og skrifttegn.

Fundet blev ikke omtalt af pressen andre steder i verden, hvorfor von Däniken pr. brev og telegram forsøgte at kontakte aviserne, hvorfra udklippene stammede. Da han ikke fik svar på disse henvendelser, tog han resolut det første fly til Equador for selv at undersøge sagen på stedet!

Efter foredraget viste von Däniken efter en kort introduktion nogle lysbilleder, som den danske amatørforsker Frede Melhedegård havde bragt med. I Lundtofte kommenterede Slej billederne ganske kort og i Fredericia kommenterede Melhedegård dem selv lige så kort. Det vakte, såvidt det kunne bedømmes på publikums reaktioner, mere moro end interesse, idet Melhedegård ikke forsøgte at give en fyldestgørende forklaring, og tilhørernes fantasi rakte åbenbart ikke til. Fejlen ved Melhedegårds arbejde er efter min mening, at oplysningerne er alt for lidt underbygget. Sammenlign med Däniken, hvor der er masser af referencer. Ydermere har Däniken haft den fordel, at han rent økonomisk har været i stand til at rejse verden rundt og se på tingene med sine egne øjne. Imidlertid må man nok fastslå, at skal Melhedegård gøre sig håb om at opnå anerkendelse i Danmark og internationalt, må han gå igang med at føre bedre beviser for sine ideer.

Efter foredraget i Fredericia signerede von Däniken bøger, og der var så stor interesse for at få et signeret eksemplar af hans nyeste bog, at boghandler Strubes medbragte bøger ikke slog til.

Pressen omtalte von Dänikens besøg temmelig kort. Eet af de bedste interviews stod i BT fra den 12. september. Danmarks Radio, repræsenteret ved Chr. Flagsted, optog et interview til Dags Dato. Mærkeligt at pressen ikke var mere aktiv, da von Dänikens bøger har vakt meget stor interesse, ikke blot i Danmark, men over hele verden. Hans bøger er indtil nu solgt i 5,4 mill. eksemplarer!

SUFOI havde den glæde ikke at få underskud på arrangementet. Budgettet var med vilje lagt så stramt, at der skulle være mindst 90 pct. belægning, på trods af, at der ikke var penge til annoncering i dagspressen. Alligevel blev der helt udsolgt. Hvad publikumsinteresse angår blev begge foredrag en success, hvilket indirekte har opfordret os til at lave lignende arrangementer i fremtiden.

ej

DÄNIKEN-FILMEN – HVORNÅR VISES DEN HVOR?

Erich von Däniken-filmen „Fortids Gåder – Fremtids Virkelighed" vises i løbet af efteråret og vinteren i nedennævnte biografer.

De anførte datoer er kun vejledende.

SKIVE (Kosmorama)	29.9. – 1.10.
NÆSTVED (Bio)	2.10.– 5.10.
ÅBENRÅ (Kino)	9.10.–10.10.
HELSINGØR (Kosmorama) .	23.10.–26.10.
HOLBÆK (Grand)	27.10.–29.10.
SØLLESTED (Bio)	30.10.– 1.11.
VORDINGBORG (Bio)	3.11.– 5.11.
VARDE (Kino)	10.11.–12.11.
SLAGELSE (Scala)	4.12.– 7.12.
RØNNE (Rådhusteatret) ...	12.1.–14.1. - 73
HILLERØD (Slotsbio)	5.2.– 8.2. - 73

OH.

BOGANMELDELSER

Ny UFO-bog fra Keyhoe

NICAP's „grand old man", fhv. major i U.S. Marine Corps, Donald E. Keyhoe, er stadig på tæerne, hvad UFO-arbejde angår.

Major Keyhoe har fornylig deltaget i optagelserne til et amerikansk TV-show – „Mike Douglas Show" – hvor han var med i en livlig diskussion om UFO'er som „guest spot" i programmet, der vil blive vist over hele USA.

Det var den første invitation til at deltage i et landsomfattende program, major Keyhoe har accepteret indenfor de sidste to år.

Donald E. Keyhoe er for øvrigt ved at færdiggøre sin femte bog om UFO-sagen. Bogen ventes at være klar til udgivelse senere på året.

Tidligere er udkommet: „The Flying Saucers Are Real", 1950, „Flying Saucers From Outer Space", 1953 (udkommet på dansk i 1954 med titlen „Flyvende tallerkener fra verdensrummet"), „The Flying Saucer Conspiracy", 1955, og „Flying Saucers: Top Secret" udgivet i 1960 med major Keyhoe som forfatter.

UFO-Investigator, maj 1972. /OH.

Karl V. Kohlenberg:

DE KOM FRA RUMMET

I. Tidernes morgen.
Strubes Forlag.

Denne bog, der – som overskriften antyder – er første bind i en serie, er skrevet af en tysk free lance skribent, der har studeret etnologi og etnografi ved Bonns Universitet. Jeg må tilstå, at jeg, straks jeg så den, tænkte det, som mange andre måske også vil formode, når de ser titlen: „Det er nok blot en eller anden gavtyv, der vil sikre sig en „kasse-succes" ved at gøre von Däniken kunsten efter. Han har sikkert hentet lidt fra „Tilbage til Stjernerne", „Fortids Gåder, Fremtids Virkelighed" og et par andre, og kogt det sammen til en „ny" beretning om „Guderne, der kom ned til Jorden"." *Men jeg har måttet revidere denne forhåndsopfattelse.* Det vil i hvert fald være groft uretfærdigt at på-

stå, at Kohlenberg skulle være sluppet let til den succes, hans bøger fortjener. Det første bind indeholder en imponerende, næsten overvældende, mængde nye oplysninger, hentet fra alverdens lande.

Min næste alvorlige indvending faldt også til jorden. Jeg var noget irriteret over, at bogen manglede noget (for en bog af denne art) så væsentligt som kildeangivelser. På en af de sidste sider er der imidlertid en oversigt over indholdet af de tre bind, serien omfatter; og hér står ganske tydeligt: „Trilogiens tredie bind bringer et udførligt register samt en fortegnelse over de værker, hvorfra forfatteren har hentet sit mytologiske stof." Nu afhænger meget naturligvis af, *hvilke og hvor lødige* værker, forfatteren har benyttet; men det må vi altså søge at vurdere, når tredje bind er kommet.

Visse steder har Kohlenberg efter min opfattelse vovet sig lidt langt ud. Det gælder f. eks. ved hans tolkning af en sumerisk seglcylinder fra omkring 2800 f. Kr. Her skriver han: „En genstand farer fra himlen ned mellem kæmpende løver, og tingesten minder forbløffende meget om en moderne rumkapsel!" – Jeg er helt med på det med løverne – og ligheden med en rumkapsel kan måske også accepteres. Men at genstanden skulle „fare ned", er der absolut intet holdepunkt for at antage. Der er hverken „fartstriber" eller andet, der kan symbolisere bevægelse. Men det er måske et eksempel på den meget omtalte „digteriske frihed"?

Et andet sted taler Kohlenberg om planter, der føler smerte, får feber osv. „Vidste germanerne og Algonkin-indianerne det," fortsætter han, „siden de bad et træ om forladelse, før de fældede det? En sådan ærefrygt for livet kan umuligt være „medfødt" eller udsprunget af overtro, men må bero på en urtidsviden, på kundskaber, det civiliserede menneske har mistet." – Jeg synes ikke, dette lyder overbevisende. Denne ærefrygt kan lige så let forklares på følgende måde: De kunne se, at træet voksede; altså levede det. Når træet levede, var det vel naturligt at tillægge også det sanser (og andre menneskelige egenskaber).

Efter disse sure indvendinger vil jeg skynde mig at tilføje, at det er bagateller, set i forhold til den overdådighed af beretninger, Kohlenberg har citeret. Størstedelen af hans tolkninger forekommer mig også at være mindst lige så rimelige arbejdshypoteser som de konventionelle.

„De kom fra rummet" er udstyret med mange spændende tegninger og fotos, der på fortræffelig måde supplerer og illustrerer Kohlenbergs tanker.

Lad mig til slut understrege: Man må ikke tro, at man ved alt om dette emne, fordi man har læst von Däniken. Kohlenberg har meget nyt at føje til – og jeg venter spændt på de to sidste bind!

Iver O. Kjems

Ingen meteorsten

I forbindelse med omtalen af meteorer i UFO-NYT nr. 5, 1971, side 196–203, efterlyste vi formodede meteorsten. Dr. V. F. Buchwald fra Danmarks Tekniske Højskole har nu undersøgt det indsendte materiale grundigt og har oplyst, at der desværre ikke var meteorsten imellem.

Vi takker læserne for deres interesse og håber på, at De atter vil kontakte os, såfremt noget interessant dukker op.

ej.

UFO-EFTERFORSKNING

Kunne De tænke Dem at være med i arbejdet i SUFOI's efterforskningsafdeling?
Vi mangler medarbejdere, som kan være behjælpelig med oversættelser fra engelsk til dansk.

Nærmere oplysninger fås hos:

Ole Henningsen,
Duegård, Volshave, 4920 Søllested.

fortsat fra side 197

objektet. Hun fortalte sin oplevelse til John Magor fra Maple Bay, som redigerer og udgiver Canadian UFO Report. Senere er der i dette blad fremkommet bekræftelser fra fem andre vidner på hospitalet.

Det var kun Mrs. Kendall, som så besætningsmedlemmerne.

Hun fortalte, at hun var gået ind i overvågningsafdelingen på anden sal for at tilse en ældre patient omkring kl. 5 nytårsmorgen (1970). Da hun mente, at den sovende patient havde det for varmt, trak hun gardinerne fra og opdagede et objekt med en glødende kuppel, som hang stille i luften ud for børneafdelingen, en etage over hende. Genstanden hældede let imod hende, 15–20 m fra hende og knap 20 m over jorden.

I begyndelsen kunne hun kun se den øverste halvdel af de to skikkelser inden i, men senere, da objektet hældede endnu mere, fik hun et bedre overblik. Hun fortalte, at genstanden var sølvskinnende, metallisk og at den havde en „kæde af lys" rundt om midten. De to skikkelser inden i kuplen havde „slående flotte skikkelser", og de var klædt i tætsluttende uniformer i et meget blødt materiale.

Den ene stod foran et glødende, forkromet instrumentpanel, mens den anden, som enten var mindre eller stod lavere, stod bagest. Begge havde siddeplads. Fartøjet var lydløst, og Mrs. Kendall indså hurtigt, at hendes første indskydelse, at det var en helikopter, var forkert.

Efter et øjeblik vendte den bageste mand, som øjensynlig følte sig iagttaget, sig direkte mod hende. Hun fortalte, at han havde noget mørkt stof, ligesom hans uniform og hovedbeklædning, som skjulte hans ansigtstræk. Han berørte piloten med den ene ubehandskede hånd, som var hudfarvet og menneskelig. Piloten trak et kontrolhåndtag tilbage, skubbede det frem og trak det så tilbage igen „ligesom styrepinden i en gammel flyver," og fartøjet hældede sidelæns og gav Mrs. Kendall et fint kik ind i cockpittet.

Kuplen syntes at være oplyst nedefra snarere end ovenfra. Hun sagde, at hun ikke var bange, men hun gjorde anskrig, da det så ud til, at objektet skulle til at flyve væk. Mrs. Fred Wilson fra Duncan, som også er sygeplejerske, kom et øjeblik før fem andre ansatte, som alle så objektet cirkle langsomt rundt og til sidst forsvinde i nordlig retning.

Selvom hun ikke gjorde nogen hemmelighed ud af oplevelsen, var det først da en ven af Magor's familie, som også er ansat ved hospitalet, hørte om observationen, at den nåede frem til pressen.

Mrs. Kendall sagde, at fartøjet næsten syntes at røre patioen udenfor hospitalet, og at dets størrelse var omtrent som fem hospitalsvinduer. På observationstidspunktet var det helt mørkt udenfor.

Skylook, marts 1970. /OJK.

9 UFO'er afbrød fodboldkamp

Rio de Janeiro. – Onsdag aften (den 26. juli) blev en fodboldkamp mellem klubberne Americano og Sapucaïa, der blev afviklet i staten Rio, afbrudt, da ni flyvende tallerkener kom flyvende.

De to tusind tilskuere så ikke længere på kampen, spillerne så ikke længere på bolden, og radiokommentatorerne tabte ganske mælet: med øjne så runde som tallerkener fulgte de alle denne mærkelige eskadrilles manøvrer – lysende og lydløse genstande med orange reflekser, der i stor højde bevægede sig fra øst mod vest. En slags fører-skive, som var større end de otte efterfølgende, så ud til at bestemme gruppens manøvrer.

Midi Libre, 31. juli 1972. /IOKj.